29 మార్చి 1914

విశిష్ట చారిత్రిక సంఘటన – జగన్మాత ఆగమనం

ప్రత్యేక సంచిక

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మార్చి 2013

9/3/2012

విషయసూచిక

1914 మార్చి, 29 నాటి చారిత్రాత్మక సంఘటనపై ప్రత్యేకసంచిక

వారు లేక నా ఉనికి లేదు.
నేను లేక వారికి అభివ్యక్తి లేదు

శ్రీమాత

ఎప్పుడు, ఎలా శ్రీమాత శ్రీఅరవిందులను కలుసుకొన్నారు

ప్రశ్న: ఎప్పుడు ఎలా నేనీ భూమిపై నెరవేర్చవలసిన జీవితకార్యం పట్ల సచేతను రాలినయ్యాను? ఎప్పుడు ఏ విధంగా శ్రీఅరవిందులను కలుసుకొన్నాను?

జ: మీరడిగిన ఈ రెండు ప్రశ్నలకు క్లుప్తంగా జవాబిస్తానని అన్నాను. ఈ కార్యానికి చెందిన జ్ఞానం ఎప్పుడు కలిగిందో చెప్పడం కష్టం. దానితోపాటే నేను పుట్టానా అన్నట్లు, నా మెదడు, నా మనస్సూ వికసించేకొద్దీ ఈ చైతన్యానికి చెందిన పరిపూర్ణత, స్పష్టతలు పెరుగుతూ వచ్చాయి.

నాకు 11 నుండి 13 సం.ల మధ్య వయస్సులో అంతరాత్మిక, ఆధ్యాత్మిక అనుభవాల స్రవంతి, దేవుడున్నాడనే కాక, దైవంతో ఏకమై జీవించడం మనందరికీ సాధ్యం అని నాలో వ్యక్తమయింది. భగవంతుడిని సమగ్రంగా మన చైతన్యంలోనూ, మన చర్యలలోనూ గ్రహించడం, ఒక దివ్యమయ జీవనంలో ఈ భువి పైన ఆతనిని సాక్షాత్కరింపచేయడం కూడా సాధ్యమే అని తెలిసింది. దానితోపాటు, అవసరమైన ఒక ఆచరణాత్మక శిక్షణ నా శరీరం నిద్రించే సమయంలో ఎంతోమంది గురువుల ద్వారా స్వాప్నికంగా నా కివ్వబడింది. వారిలో కొందరిని నేను తరువాత కాలంలో కలిసాను కూడా.

పిదప, బాహ్య, ఆంతరిక అభివృద్ధి కొనసాగుతున్న కొద్దీ వీరిలోని ఒక వ్యక్తి పట్ల ఆధ్యాత్మిక అంతరాత్మిక అనుబంధం ప్రగాఢంగా, సుస్పష్టంగా తరచూ ఏర్పడూతూ వుండేది. అప్పుడు భారతీయ వేదాంతాల గురించి, మతాల గురించి నాకేమీ తెలియకపోయినా, అతడిని శ్రీకృష్ణుడిగా పిలిచేదాన్ని. అప్పటి నుండి ఏదో ఒక రోజున అతడిని ఈ భూమి మీద దర్శిస్తానని, అతనితోబాటే భగవత్ కార్యం నెరవేర్చబడాలని నాకు తెలిసింది.

1910 లో నా భర్త ఒక్కరే పాండిచ్చేరికి వచ్చారు. వారికి ఎంతో ఉత్సాహకర మైన, విచిత్రమైన పరిస్థితులలో శ్రీఅరవిందులతో పరిచయం ఏర్పడింది. అప్పటి నుండీ ఇరువురమూ నా మాతృభూమిగా తలంచి పులకించే భారతదేశానికి వచ్చి వేయాలని గట్టిగా కాంక్షించాం. అట్లా1914 లో ఈ 'ఆనందం' మాకు అనుగ్రహించ బడింది.

శ్రీఅరవిందులను చూడటంతోనే నాకు బాగా తెలిసిన, నేను కృష్ణుడిగా పిలిచే వ్యక్తి ఆయనేనని గ్రహించాను. ఇది చాలు... నేనుండవలసిన ప్రదేశం, నా పని ఆయన దగ్గరేనని ఈ భారతదేశంలోనే అని, ఎందుకు పూర్తిగా ఒప్పుకున్నానో.

శ్రీమాత

(పుదుచ్చేరి, 1920)

ఆమె తొంభైయ్యొవ జన్మదినం నాటి స్మృతులు

నేను శ్రీఅరవిందులను కలుసుకొనేందుకు భారతదేశానికి వచ్చాను. వారితో జీవించడానికే భారతదేశంలో ఉండిపోయాను. ఆయన తమ దేహాన్ని విడిచిన తరువాత కూడా, పరమ సత్యాన్ని సేవించుట ద్వారా, మానవజాతిని ఉద్దీపింప చేయుట ద్వారా, ఈ భువిపై దివ్యప్రేమ వెలుబడిని వేగవంతం చేయాలనే ఆయన కార్యాన్ని, కొనసాగించే నిమిత్తమే, నేనిక్కడ ఉండిపోయాను.

శ్రీమాత

(21 ఫిబ్రవరి, 1968)

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

మీరు నన్ను ఏ విధంగా నుండాలని కోరుతారో, నేను అలాగే వుందును. మీరు నేను ఏమి తెలుసుకోవాలని కోరుతారో, నేను అదే తెలుసుకుందును. మీరు నేను ఏమి చేయాలని కోరుతారో, నేను అదే చేస్తాను.

శ్రీమాత

శ్రీమాతారవిందుల చరణకమలాలతో పవిత్రీకరించబడిన మెట్ల వరుస

1914 మార్చి, 29 నాటి సమావేశ పరమార్థం

"నూతన శకావిర్భావ ఘడియ ఆరంభం"

1913 వ సంవత్సర చివరిలో పాల్ రిచర్డ్ ఫ్రెంచి ఇండియా నుంచి పారిస్‌లోని సెనేట్ మరియు చాంబర్ ఆఫ్ డిప్యూటీస్‌లో సీటు కోసం పోటీ చేయాలని నిర్ణయించారు. మిర్రా మరియి పాల్ 1914 మార్చి 5 న పారిస్ నుంచి బయలుదేరి జెనీవాలో 'కగమారు' అనే జపనీస్ స్టీమర్ లో ఆ మర్నాడు బయలుదేరారు. కొలంబోలో 'కగమారు' ని వదిలి తలైమున్నార్ మీదుగా ధనుష్కోటిలో దిగారు. అక్కడి నుంచి రైల్లో ప్రయాణించి 1914, 29 మార్చిన పాండిచ్చేరి చేరారు. అదే రోజు మధ్యాహ్నం 3.30 గం.లకి శ్రీఅరవిందులను 41, ఫ్రాంశ్ వా మార్తా వీధిలో ఉన్న వారి నివాసంలో కలుసుకున్నారు. వారిని మేడ మీద వరండాలోకి వెళ్ళే మెట్ల దగ్గర నించి స్వాగతించి పైకి వరండాలోకి తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ పరస్పర పలకరింపులయ్యాక శ్రీఅరవిందుల ఎదురుగా కూర్చున్నారు. మిర్రా వారిని తనకు తాంత్రికజీవనంలో జ్ఞానబోధ చేసిన, తాను కృష్ణుడని పిలిచే మాస్టారుగా వెంటనే గుర్తించారు.

ఎవరి కోసం ఆమె హృదయం ఈ సుదూర తీరాలకు వచ్చిందో...
ఇక్కడే ఈ అస్పష్ట పృధ్విపై అతడిని మొదట కలిసింది.
రెండు జీవితాల మధ్యనున్న తెర చీల్చబడి,
హృదయాల పరస్పర కలియికలో,
నింగిలోని తారల వలె ఆకర్షితులై,
ఆనందాశ్చర్యాలతో ఒకరి నొకరు తిలకించారు.
ఆ నిశ్శబ్ద వీక్షణంలో ఓ బాంధవ్యం అల్లుకున్నారు.
ఆ క్షణం కాలంలో శాశ్వతం యొక్క కాంతి కిరణమై నిలిచింది.
అది నూతన శకావిర్భావ ఘడియ ఆరంభం.

(సావిత్రి పు. 393, 399)

"శ్రీఅరవిందులు — వారి అసాధారణ జీవితం" లో
శ్రీ రిషాబ్ చంద్‌గారి వివరణ

"మాస్టర్‌తో శ్రీమాత సమావేశం అపారమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనంతో కూడినది. అది మానవుల ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిలో ఓ మైలురాయి. ఓ చరిత్రాత్మక నూతన దశకు సంకేతమైన అద్భుత ఘటన. అది ఒక చైతన్యవంతమైన ఆధ్యాత్మిక నూతన యుగానికి ప్రారంభోత్సవం. అది చరిత్రకు, మానవజాతికి తెలియని వుద్యమానికి నాంది. అది మానవుని, అతని మానసిక అస్పష్టతల మసకతనం నించి, అనంతమైన అతిమానస ప్రకాశాల అద్భుతశక్తులకు ఉద్ధరించాలన్న అంకురిత దీక్ష, పట్టువదలని సాహచర్యానికి దారితీసింది. అనాదిగా ఈ పృథ్విపై, ఈ ప్రపంచ విషయాలపై విముఖతతో, సన్యసించడమే పరిష్కారంగా దానిపై ఆసక్తి చూపే సాంప్రదాయక ముసుగును తొలగించి, దానిని ఆ గత అజ్ఞాతకూపంలోకి విసిరివేసి, సమగ్ర ఆధ్యాత్మిక ప్రకాశ ప్రభావాన్ని దర్శింపజేసింది. పృథ్విపై జీవితం దివ్యాభివ్యక్తికి సాధనంగా, అంగీకరించి ధృవపరిచింది. అంతేకాక పాతుకుపోయిన అజ్ఞానం, అచేతనల శక్తులతో తలపడడానికి, విధి నిర్దేశించిన మృత్యుభయంకరమైన పోరాటం సాగించడానికి సిద్ధపడింది. అంధకారం, దుఃఖం, మృత్యువుతో, శాపగ్రస్తమైన పృథ్విపై జీవితాన్ని ఏలుతున్న ఆ చీకటి సామ్రాజ్యాన్ని కూలదోయగల శక్తి ఉన్న ఆ విశిష్ట అతిమానస ప్రకాశ శక్తులను ఈ భువి పైకి తీసుకువచ్చి, భవిష్యత్తును తీర్చిదిద్ది మానవుల యొక్క అసలైన విధి విధానాన్ని సాక్షాత్కారింప చేసింది. భూలోకం స్వర్గలోకానికి ఆహ్వానం పలకడానికి సంసిద్ధమైంది. ఆత్మ అవరోహణ చేసి పదార్థాన్ని తన పరిష్వాంగంలో చేర్చుకుంది."

వారు ఇంకా ఈ విధంగా వ్యక్తం చేస్తారు:

"అది ఇద్దరు ప్రవక్త-ఆత్మల, ఇద్దరు దైవవిభూతులైన అగ్రగాముల సమావేశం. ఆ సమావేశ నిజప్రయోజనం — వారు ఒకే దివ్యచైతన్యంగా విలీనమై — ఆ ఐక్య చైతన్యాన్ని పరిణామంలో సమగ్ర యోగం యొక్క పరిపూర్ణతకు, సర్వజనీన ఆధ్యాత్మికతకు నాంది పలికి ఈ పృథ్విపై దివ్యజీవనాన్ని స్థాపించి, పృథ్విని పరివర్తన చేయడం. వారి ఈ ఐక్యచైతన్యం గురించి ప్రస్తావిస్తూ శ్రీమాత ఒకసారి చెప్పారు...."

"వారు లేక నా ఉనికి లేదు, నేను లేక వారికి అభివ్యక్తి లేదు". సూటిగా ఉన్న ఈ ఉద్ఘాటన ఈ ఆధునిక యుగంలోని పరిణామ సంక్లిష్టతలో వారు విధిగా నిర్వహించే ద్విపాత్రను విజయవంతంగా ఆవిష్కరిస్తుంది".

అమల్ కిరణ్ (కె. డి. సెత్నా) మాటల్లో:

"శ్రీఅరవిందులను కలవబోయే ముందర... ఆమెలో ఎన్నో బలమైన ఆలోచనలు చోటుచేసుకున్నాయి — ప్రపంచ ఉన్నతికి — మతపరమైన, సాంఘికమైన, కళాత్మకమైన ఆలోచనలు ఎన్నో. కాని శ్రీఅరవిందులను చూడగానే, ఆమె తన మానసిక ప్రభావాల మూసలో ఉన్న యోచనల ఆకృతులన్నీ ఆగిపోవాలని ఆకాంక్షించారు. ఆమె కాని, వారు కాని ఒక్క మాట పలకలేదు. మౌనమే వారి మధ్య సంభాషణ. ఆమె వారి పాదాల దగ్గర కూర్చుని కళ్ళు మూసుకున్నారు. తన మనస్సును వారికి తెరిచి ఉంచారు. కొంచెం సేపు తరువాత పైనుంచి ఒక అనంత నిశ్శబ్దం ఆమె మనస్సులో స్థిరపడింది. గతమంతా కరిగిపోయింది. గొప్పవి అనుకున్న సున్నిత ఆలోచనలన్నీ మాయమయ్యాయి. అక్కడ ఒక శూన్యమైన చెదరని ప్రతీక్ష మాత్రమే ఉంది."

"వారిద్దరి కలయిక నూతన యుగారంభానికి కావలసిన సృజనాత్మక శక్తుల సంగమానికి ప్రతీకగా నిలుస్తుంది. మనం ఇక్కడ తెలుసుకోవలసిన మరో విషయం, శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత వారిద్దరి యొక్క ఆధ్యాత్మిక ఆంతరంగిక సాధన ఒకే మార్గంలో సాగింది. అది పదార్థాన్ని, ఆత్మను ఒక్కటి చేయాలన్న లక్ష్యంతో కొన సాగింది. అందువల్ల వారిద్దరి శక్తుల కలయిక ఒక సహజమైన విషయం. అది శక్తుల్ని రెట్టింపు చేయడమే కాదు, పరస్పర పూరకమైన అనుసంధానం. శ్రీఅరవిందుల యొక్క ప్రధాన చైతన్య ప్రస్థానాలు మనసు పైనున్న విస్తృత దివ్యజ్ఞాన-దివ్యశక్తికి సంబంధించినవే అయినా, సమగ్ర ఆధ్యాత్మిక ఆవశ్యకతలకు కావలసినవన్నీ ఏదో రూపంలో అక్కడ లభ్యమైనాయి. శ్రీమాత యొక్క ఆధ్యాత్మిక పయనంలో ముఖ్య మైనది హృదయం వెనకగల గాఢమైన దివ్యప్రేమ- దివ్యశక్తి అని చెప్పుకోవచ్చు. సమగ్ర యోగాన్నంతటిని చేపట్టడానికి కావలసిన విశేషణాలతో సహా. శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత యొక్క ఈ కలయిక పరస్పరానుకూలమైనది. అది ఆ ఇద్దరి ఆధ్యాత్మిక శక్తుల్ని పరస్పర పూరకంగా ఒక చోటికి చేర్చి, ఆ ఇరువురి ఆధ్యాత్మిక శక్తుల్ని

ఒకే క్రియాశీలం చేసి — పృథ్వి యొక్క సంపూర్ణ రూపాంతర కార్యాన్ని ఉన్నత స్థరాల నుండి, గాఢ లోతుల నుండి ప్రారంభించారు".

నళినిదా (నళినికాంత గుప్తా) వారి జ్ఞాపకాల్లో ఈ క్రింది విధంగా వెల్లడిస్తారు:

మొదటిసారి శ్రీఅరవిందులు మిర్రా గుణాలను వర్ణించినపుడు, ఆమె వలె ఏ విధమైన దాపరికంలేని సర్వసమగ్రమైన ఆత్మసమర్పణ అంతకు ముందెన్నడూ చూడలేదని అన్నారు. మరో వ్యాఖ్యానం చేస్తూ, బహుశ స్త్రీలు మాత్రమే ఆ విధమైన సంపూర్ణ సమర్పణ గావించగలరేమో, అంత సంపూర్ణంగా, అంత ఉత్కృష్ట సౌలభ్యతతో, అని అన్నారు. అనగా గతంతో పాటు వారి ఒప్పు తప్పులన్నీ తుడిచివేయబడ్డాయి అని దీని అంతరార్థం.... ఆమె ఇక్కడకు వచ్చినపుడు ఆమె శ్రీఅరవిందులకు సంపూర్ణంగా, ఒక పసిబిడ్డ వలె, దాపరికం లేకుండా సమర్పణ చేశారు. అంతకు ముందు ఆమె సాధించిన ఆధ్యాత్మిక యోగ్యతలను, చైతన్య వైభవాలను, తన గతం అంతటినీ, అప్పుడే పుట్టిన బిడ్డకు ఏమీ లేనట్లుగా సమర్పించి శూన్యంగా మిగిలారు. అన్ని విషయాలను ప్రారంభం నుండీ అధ్యయనం చేయడానికి ఉన్ముఖులయ్యారు."

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

దైవప్రార్థన, దైవానికి మనఃపూర్వక సంపూర్ణ సమర్పణ ఆవశ్యకమైన ప్రాథమిగ నిబంధనలు.

శ్రీమాత

శ్రీమాత డైరీలోని విషయాలు:

(శ్రీఅరవిందులతో ఆమె సమావేశానంతరం)

మార్చి 30, 1914

సర్వాత్మనా నీ సేవకులై, నీ దివ్యసాన్నిధ్యజ్ఞానము సంపూర్ణముగా పొందియున్న వారి సన్నిధిలో, నేను పొందవలసియున్నదాని కింకను కడుంగడు దూరముగ నున్నట్లే నాకు తెలియనగుచున్నది. ఏది అత్యున్నతము, అత్యుదాత్తము, అతి విశుద్ధము అని నేను భావించుచున్నానో అయ్యది, ఇటుపైన నేను భావించవలసియున్న దానితో పోల్చి చూచినచో, అజ్ఞాన కలితమగు అంధకారప్రాయమనియే చెప్పనగును. కాని, ఇట్లు నేను తెలిసికొనుట, నన్ను క్రుంగదీయుటకు బదులు, నా యాకాంక్షకు, నా శక్తిసంపదకు, సకలావరోధములను జయించి పర్యవసానమున నీ దివ్యనియతితోడను, దివ్యకార్యముతోడను సంపూర్ణైక్యమున మనవలె నన్న నా సంకల్పమునకు, మరింత యుత్తేజమును, బలమును కల్పించుచున్నది.

నా చుట్టునుగల సీమాంతరేఖ కొంచెము కొంచెముగా అంతకంతకు విస్తరిల్లి విస్పష్టమగుచు, మార్గము విశదమగుచున్నది. అంతకంత కధికతరమై విస్తరిల్లు సునిశ్చిత గమ్యము వైపుగా పురోగమించుచున్నాము.

వేలకొలది మానవులు అజ్ఞానంధకారములో మునిగియున్నను ఆందోళన చెంద వలసిన పనిలేదు. నిన్న మేము పొడగాంచిన మహనీయుడు భూమిపై నున్నాడు. అంధకారము ప్రకాశముగా పరివర్తనము చెంది, పృథ్విపై నీ రాజ్యము ప్రతిష్ఠింపబడు దినము రాగలదని నిరూపించుటకు ఆయన సన్నిధియే చాలును.

ప్రభూ, ఈ అద్భుతమును నిర్మించుచున్న దివ్యస్థపతివి నీవు. దీనిని గురించి తలపోసినపుడు, మహదానందభరితమై కృతజ్ఞతా భావమున నా హృదయము పొంగి పొరలుచున్నది.

మాటల కందని భక్తిభావము నాలో పెల్లుబుకుచున్నది. నిశ్చల నీరవ మౌనస్థితిలో వినయవినమ్రురాల నగుచున్నాను.

*

ఏప్రిల్ 1, 1914

పరమ పవిత్రమైన నీ యాలయగర్భములోనికి ప్రవేశించి యచట మేము నీ యిచ్ఛనే సాక్షాత్తుగా తెలిసికొన్నట్లుగా నాకు దోచుచున్నది. నాలో ఒకానొక మహదానందము, ఒకానొక గభీరశాంతి రాజ్యమేలుచున్నది. అర్థరహితమైన స్వప్నము వోలె, నా అంతరమున నేను చేసికొన్న కల్పన లన్నియు అంతర్ధానమైపోయినవి. వ్యక్తిత్వమింకను పొందని జీవివోలె, ఏ చట్రముగాని, వ్యవస్థగాని లేక నీ యనంతత్వ సమ్ముఖమున నే నిపుడు నిలువబడియున్నాను. గతించి పోయినదంతయు, ముఖ్య ముగ దాని బాహ్యస్వరూపము, పరిహాసాస్పదమై, నిరుపపత్తికమై కనుపట్టుచున్నది అయినను, ఆ కాలమును అప్పటికది ఉపయోగకరమేయైనదని నాకు తెలియదు.

కాని, ఇప్పుడు మాత్ర మంతయును మారిపోయినది. ఒక వినూత్న మైన దశ యారంభమైనది.

*

ఏప్రిల్ 2, 1914

ప్రతి దినము, నేను వ్రాయునప్పుడు మా ముందున్న నూతన దశ విస్తరణదశగాని కేంద్రీకరణదశ కాదన్నటుల ఒక రకమగు అంతరాయమేర్పడుచున్నది. ప్రగాఢమైన నీరవ నిదిధ్యాసనమునగాని, లిఖితమో, అలిఖితమోయైన ధ్యానరూపమునగాని గాక, అనుక్షణ కార్యాచరణమున నిన్ను సేవించుచు, నీతోడి యైక్యమును మేము సాధించవలసి యున్నది.

కాని, నా హృదయ మెన్నడును నిన్ను కీర్తించుటయందు విసువుచెందదు. నా చిత్తవృత్తియందు సంతతము నిండియున్నది నీవే.

*

ఏప్రిల్ 3, 1914

ఇపుడు నేనొక నూతనజన్మ యెత్తుచున్నట్లుగా నున్నది. గతకాలపు పద్ధతులు, అలవాటులు ఇప్పుడెంతమాత్రము పనికిరావు. ఒకప్పుడు ఫలప్రాయముగా చూపట్టిన దంతయు ఇప్పుడు నాకు సన్నాహమాత్రముగా గోచరించుచున్నది. ఇంతవరకు నేను సాధించినదేమియు లేనట్లుగా, ఆధ్యాత్మిక జీవనమే నాకు తెలియనట్లుగా ఆ మార్గములోనికి ఇపుడే క్రొత్తగా ప్రవేశించుచున్నట్లుగా నాకు తోచుచున్నది. నాకేమియు తెలియదనియు, దేనిని రూపొందించుటకును నాకు సమర్థత లేదనియు, అనుభవమనునది యిక మీద క్రొత్తగా ప్రారంభము కావలసియున్నదనియు యనిపించుచున్నది. నా గతజీవితమంతయు — నేను చేసిన పొరపాటులు, సాధించిన విజయములు, అన్నియు — నా నుండి గళితమైపోగా అది యెల్ల అంతర్థానమై క్రొత్తదేదియో జన్మించినట్లుగా నున్నది. దాని రూపురేఖ లింకనూ ఏర్పడలేదు. గతకర్మ యనునది దానికి మృగ్యము. ఉపయోగపడదగిన అనుభవము లేదు. దిద్దుకోవలసిన తప్పులును లేవు. ఏ విధమైన జ్ఞానము, ఏ విధమైన నిశ్చయము లేక నా మెదడు ఖాళీగా నున్నది. వ్యర్థభావనలు సైతము అచట లేవు. ప్రతిఘటనమేమియు చూపక ఈ స్థితికి నేను అర్పణ మొనర్చుకొందునేని, తెలుసుకోవలెననెడి ప్రయత్నము సైతము చేయక కేవలము శిశువువలె అజ్ఞముగా అమాయకముగా నుండ నిచ్చగింతునేని, ఒకానొక నూతనావిర్భూతి ఏదియో నా యెదుట విచ్చుకొనగలదని తోచుచున్నది. ఇప్పుడు నేను సునిశ్చితముగ ఆత్మార్పణము గావించుకొని వట్టి ఖాళీపుట వలె నుండవలసిన తరుణము వచ్చినది. ఈ ఖాళీపుటపై, పరమేశ్వరా, నీ సంకల్పము, నీ భావనయే, ఎట్టి వికృతులను బొందక యథేచ్ఛగా తమ్ము దాము ఉల్లేఖించుకోవలసి యున్నది.

అపారమైన కృతజ్ఞతాభావము నా నుండి పెల్లుబుకుచున్నది. నే నింత కాలముగా అన్వేషించుచు ప్రయాణించిన ద్వారదేశము నెట్టకేలకు చేరుకొన్నట్లనిపించుచున్నది.

ఈ ద్వారదేశమును అసందిగ్ధముగ దాటగలుగుటకై వలయు విశుద్ధిని నిర్వ్యక్తిక స్థితిని, నీ దివ్యప్రేమచే నుదీప్తమగు యోగ్యతా సంపత్తిని, ఓ ఆత్మేశ్వరా నా కనుగ్రహింపుము.

ఏ విధమైన తమస్సు, పరిమితి లేకుండ, నీ దానవై మెలగుటే నేను కాంక్షించు చున్నది.

*

ధ్యానములు

ఏప్రిల్ 4, 1914

ఓ పరమేశ్వరా, అత్యంత భక్తి భావముతో నీ పూజనము నాలో నుండి ఊర్ధ్వ ముఖమై యుద్గమించుచున్నది. నా యావత్సత్తయు నీకు నివేదితమైన యొక దీపజ్వాలగా, ఎడతెగని యాకాంక్షగా, రూపుగైకొనియున్నది.

ఓ ప్రభూ, ప్రభూ, నా ప్రియగురూ, నాలో నివసించుచున్నది, సంకల్పించు చున్నది నీవే.

ఈ శరీరము నీ చేతి సాధనము, ఈ సంకల్పము నీకు దాసభూతము; ఈ బుద్ధి నీ యుపకరణము, ఈ సమస్తమూ కేవలము నీవే.

*

ఏప్రిల్ 7, 1914

పోరాటము నుండి తప్పించుకొనుటకే నేను సదా ప్రయత్నింతునేని, ఇక నా ధైర్య మేపాటిది? చేయవలసియున్న నూతన ప్రయత్నమునకు సహజముగ వెనుకాడుచు, పూర్వము చేసిన ప్రయత్న ఫలితములపైననే ఆధారపడి తటస్థభావమున నాకు తెలియకుండగనే నిద్దురకు దొరకొందునేని, నా శక్తిసామర్థ్యములును గణు తింపదగినవి కానేరవు. బలాత్కారమునగాని కార్యాచరణకు నేను పూనుకొనలేకు న్నాను. నేను చేయు మౌనధ్యానము కొంతవరకు బద్ధకముతో గూడినదే... ఇదంతయు నా కంతకంతకు స్పష్టముగా కనిపించుచున్నది. ఇప్పటి వరకు నేను చేసినదంతయు వట్టి శూన్యప్రాయముగనే నాకు దోచుచున్నది. ప్రభూ, నీ సేవకై నేను వినియోగించెడి యీ యుపకరణ మెంత దుర్బలమో, లోపభూయిష్టమో నేను గుర్తించుచునే యున్నాను. నన్ను గురించియు, నేను చేయు ప్రయత్నముల గురించియు, వాని ఫలితముల గురించియు తలపోసికొని అప్పుడప్పుడు నన్ను నేను ప్రశంసించు

కొనుటకు సిద్ధపడుటను జూచి నాలో నాకే విచారముతో గూడిన నవ్వు వచ్చుచున్నది. సత్యజీవనపు ద్వారదేశమును నేను చేరుకోగలిగితి నన్నట్లుగా నిత్యము నాకు కలుగుచున్న భావన ఆశామాత్రజనితమేగాని, సుస్పష్టానుభవజన్యము కాదు. అది పిల్లవాని కాశపెట్టిన ఆటబొమ్మ వంటిది; దుర్బలులకు ఇవ్వజూపిన పారితోషికము.

మరి నేను సంపూర్ణముగా ధైర్య, బల, శౌర్య గుణములతో కూడిన, ప్రశాంత నిశ్చలమైన పట్టుదలగల నిక్కమైన సత్వసంపత్తిని చేకూర్చుకోగలుగు టెప్పటికి? ఎప్పటికి నేను పూర్తిగా నా వ్యక్తిత్వమును విస్మరించి, కేవల మొక ఉపకరణముగా మారి, అది అభివ్యక్తము గావింపవలసియున్న శక్తులకు నిధానము కాగలుగుట? నీతోడి నా ఏకత్వజ్ఞానములో జడత్వ మిశ్రణము లేకుండబోవు టెన్నడు? ఎన్నడు నా దివ్యప్రేమానుభూతిలో దౌర్బల్యమనునది ఏ మాత్రమును కలగాపులగము గాకుండుట?

ప్రభూ, ఈ ప్రశ్నలు నేను వేయుటతో, చిత్తవృత్తి యెల్ల నాలో సమసిపోయినట్లున్నది. ఎరుకగల మనస్సు కొరకు నే నన్వేషించినను అది కానవచ్చుట లేదు. నా వ్యక్తిత్వము కొర కన్వేషించినను దాని జాడ ఎచ్చటను లేదు. నా వైయక్తిక సంకల్పము కొర కన్వేషించగా అదియు అదృశ్యమే యైనది. నీకొర కన్వేషించుచుంటిని గాని, ఏ వాక్కు నీ నుండి వినవచ్చుట లేదు. నిశ్చల నీరవత మాత్రమే యున్నది, కేవలము నిశ్చల నీరవత.

ఇదిగో, ఇప్పుడు నీ వాణి యిట్లు వినవచ్చుచున్నట్లున్నది: "సర్వసమగ్రముగా ఇంతవర కెన్నడును నీవు సమసిపోవుట జరిగి యుండలేదు. సర్వదా నీలో ఏదియో, తెలియవలెనని, చూడవలెనని, అవగాహన మొనర్చుకోవలెనని, కోరుచునే వచ్చినది. సంపూర్ణముగా ఆత్మసమర్పణము గావించుకొనుము; నీ వనునది లేకుండ జేసికొనుటెట్లో నేర్చుకొనుము; నిన్ను నా నుండి వేరుచేయుచున్న అడ్డుకట్టను భేదించుము; ఎట్టి మినహాయింపులులేక నీ సర్వసమర్పణ కార్యమును సాధింపుము."

ప్రభూ, ఏమి చెప్పుదును? అది సాధించవలెనవియే ఎంతకాలము నుండియో కోరి ప్రయత్నించుచుంటిని. కాని, నా చేతగాలేదు, ఇప్పుడైనను నీవు నాకీ శక్తి ననుగ్రహింతువా?

ఓ పరమేశ్వరా, ప్రియతమ సనాతన గురుదేవా, నన్ను వేదనపాలు గావించు చున్న నాలోని యీ యవరోధమును విచ్ఛిన్నమొనర్చుము... నా యహంత నుండి నాకు ముక్తి ననుగ్రహింపుము.

*

ఏప్రిల్ 10. 1914

ఉన్నట్లుండి యవనిక చీలిపోయినది; నింగియు నేలయు గలియుచోటు దృగ్గోచర మైనది. ఈ నిర్మల దృశ్యము ముందర నా సత్త అంతయు అధిక కృతజ్ఞతాపూర్వక విజృంభణమున భవదీయ పాదాక్రాంతమైనది. ఈ యానందము గాఢము, పూర్ణము నైయుండినను, శాశ్వతికమైన శాంతితో సకలము శాంతిమయమై విరాజిల్లినది.

పరిమితులన్నియు తొలగిపోయినట్లయినది; ఇంద్రియ సంవేదనము, రసభావా నుభవములు, దేహస్ఫూర్తి, — ఇవన్నియు దూరములైనవి. అనిర్వచనీయమగు దివ్యానందముతో నిండి, ప్రేమతోడను, తేజస్సుతోడను సంవిద్ధమై, స్పష్టము, శుద్ధము, ప్రసన్నమునైన ఒకానొక అనంతత్వము నా యందుభాసించుచున్నట్లయినది. అదియే ఇప్పుడు 'నేను' గా నాకు దోచుచున్నది. ఈ 'నేను' స్వార్థపరత గలిగి, యావరణపరీతమైన మునుపటి 'నేను' కంటె కడు విలక్షణమైనది. ప్రభూ, మా సౌభాగ్యముల కెల్ల ఏడుగడవైన ఓ దేవా, ఇప్పుడా 'నేను' నేనో నీవో నుడువజాలను. అంతయు నొకానొక శక్తివలె, ధీరతవలె, సత్యసంకల్పమువలె, అఖండ మాధుర్యమువలె, నిరుపమాన కారుణ్యమువలె గనుపట్టుచున్నది.

ఈ కడపటి దినముల కంటె కడు బలవత్తరముగా, గతమంతయు నవ్య జీవితపు కిరణజాలము క్రింద పూడుకొనిపోయి క్రమ్మగినట్లుగా గోచరించుచున్నది. ఈ పుస్తకము లోని వెనుకటి పుటల గొన్నిటిని జదువుచు నా దృష్టిని నేను వెనుకకు బారనిచ్చినప్పుడు, తన్నాశము నిశ్చయముగా జరిగినట్లు రుజువగుచున్నది.అంత నేను, నా తలమీది భారము దిగిపోయినట్లు కాగా, నగ్నశిశువు వోలె నిష్కాపట్యముతో నన్ను నేను నీకు సమర్పణము గావించుకొనుచున్నాను... ఇప్పటికిని నేను కనుగొనుచున్నది ఆ శాంతియుతమగు శుద్ధ అనంత్యమునే. ఓ పరమేశ్వరా, నా ప్రార్థనమును నీవు మన్నించినావు; నే నేమి నిన్ను వేడితినో దానిని ప్రసాదించినావు. 'నే' ననెడి యహంత తిరోధానమైనది; నీ కైంకర్యము కొరకై, అనంతము, నిత్యమునగు

విజ్ఞానదీధితుల గేంద్రీకరించి యావిష్కరించునట్టి యీ వినయ వినమ్ర పరికరము మాత్రము నిలిచియున్నది. దేవా, నా జీవితమును నీ జీవితముగా మార్చినావు; నా సంకల్పమును స్వీకరించి, దానికి నీ యిచ్ఛ పొత్తు గూర్చినావు; నా ప్రేమను గైకొని నీ ప్రేమతో సమీకరణ మొనర్చినావు; తలపుల నందుకొని, వాని స్థానమున నీ యవిచ్ఛిన్న చేతనను నెలకొల్పినావు.

ఇందుల కెంతేని అచ్చెరువొందుచు ఓ దేవా, ఈ శరీరము, తన శీర్షము నేలకు వంచి, మౌనమున సవినయముగా నిన్ను పూజించుచున్నది.

వికార రహితమైన నీ సముజ్జ్వల శాంతి వైభవమున విలసిల్లుచు ఉనికి కలిగి యున్నది నీ వొకడవే; నీకు దక్క మరి దేనికిని ఉనికి లేదు.

*

కరైకాల్, ఏప్రిల్ 13, 1914

నేను కేవలము అలవాటులతోనే జీవించే జీవిని కాకుండ జేయుటకు సకల పరిస్థితులు పన్నాగము పన్నినట్లున్నది. ఈ వినూత్న దశలో, అస్థిరమైన యీ సంకీర్ణ పరిస్థితుల నడుమ, నీ అవ్యయశాంతిని ఇంత సమగ్రముగా ఎన్నడును అనుభవించి యుండలేదు; నీ దివ్యశాంతిని నిరాటంకముగ కొనసాగింపజేయుచు, 'నేను' అనునది కూడ ఇంత సమగ్రముగా ఎన్నడును అదృశ్యమై యుండలేదు. సమస్తము ఇపుడు సుందరము, సామరస్యోపేతము, సుస్థిర శాంతి సమన్వితమునై యున్నది. అంతటను నీవే నిండియున్నావు. ధగద్ధగాయమానమై వెలుగు సూర్యునిలో ప్రకాశించుచున్నది నీవే; కమ్మనై వీచు పిల్లగాలిలో అనుభవించబడు చున్నదియు నీవే; ఎల్లరి హృదయములలో నీవే అభివ్యక్త మగుచున్నావు; ఎల్ల జీవులలో నీవో జీవించుచున్నావు. నిన్ను గురించి నాతో మాట్లాడని జంతువు లేదు, మొక్క లేదు. నాచే చూడబడు సమస్తము పైనను నీ నామమే లిఖించబడి యున్నది.

ఓ నా ప్రియతమ ప్రభూ, నన్ను పూర్తిగా నీ దానిని జేసికొనుటకు తుద కనుగ్రహించినావు; నా చేతనను సునిశ్చితముగ నీతో ఏకము గావించుకొన్నావు; ఇట్టి మహదానందమును బొందు యోగ్యతకు నే నేమి యొనర్చితిని? అనవరతము దానిని కోరుటయు, దానికై సంకల్పించుటయు దక్క ఇంకేమియు చేయలేదు; అది చాల కొద్దిపాటిదే.

కాని, ప్రభూ, ఇపుడు నాలో నివసించుచున్నది నీ యిచ్ఛయేగాని నా యిచ్ఛ కాదు గావున. ఈ యానందమును నీవు ఎల్లరకును ప్రయోజనకారి యగునట్లు చేయగలవు. అత్యధిక సంఖ్యాకులకు నిన్ను చూడనేర్చు భాగ్య మలవరించుటే ఈ యానంద ప్రయోజనము.

ఎల్లరును నిన్నెరిగి, నిన్నే ప్రేమించి, నిన్నే సేవింతురు గాక; పరమమైన, ఆత్మనివేదనము ఎల్లరకును అలవడును గాక.

దివ్యమైన ఓ ప్రేమరసమా, జగత్తునందంతటను వెల్లివిరిసి వ్యాపించుము; సకల ప్రాణులను పునరుజ్జీవింపజేయుము; సకల బుద్ధులకు దీప్తిని ప్రసాదించుము; అహంకారపు అడ్డుకట్టల నెల్ల భేదించి, అజ్ఞానావరోధమును పటాపంచలొనర్చి, సకల ప్రపంచమునకు దివ్యాధినేతవై దీపింపుము.

అనువాదం: కమలాకర వెంకటరావు (ప్రార్థనలు — ధ్యానముల నుంచి)

స్వర్గాన్ని మనం వశం చేసుకున్నాం, కాని భూమిని మాత్రం కాదు

(శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత, పాల్ రిచర్డ్‌కు తన సాధనను గురించి 1915 వ సంవత్సరంలో వ్రాసిన లేఖలు)

(1)

అంతా ఎల్లప్పుడూ మంచికే నంటాం, కాని అప్పుడప్పుడు బాహ్యదృక్పథం ప్రకారం అది విపత్కరమైన మంచి.

*

నేను భావస్ఫూర్తితో వ్రాసిన వాటిలో ఇది ఒకటి, "నాశనమైపోయిన ఐరోపాను దైవ నగరంగా నిర్మించండి". నేను దానిని నీకు ఇస్తాను. దాని ఉపయోగం ఎటువంటి దైనప్పటికీ. బహుశా ఆధిపత్య శక్తుల ఆకాంక్ష ఈ పునః స్మరణను నీ చేత చేయించి ఉంటాయి. కాని, కేవలం ఐరోపా మాత్రమేనా కుళ్ళిపోయింది. ప్రపంచం మొత్తం కుళ్ళిపోయిన స్థితిలో లేదా? ఆసియాలో ఎక్కడో ఒక చోట ఒక ప్రశాంతమైన

ప్రదేశం కోసం ఆలోచిస్తే, అది ఎక్కడుంది? భూమండలమంతా ఇప్పుడు ఒకే న్యాయసూత్రానికి లోబడి ఉంది, ఆ ప్రకంపనలకే సమాధానం ఇస్తోంది. ఘర్షణతో కూడిన పోరాటంలోకి మనల్ని దిగలాగని ప్రదేశాన్ని మనం కనుగొనగలమా అని నేను శంకిస్తున్నాను. ఏది ఏమయినా కాని, వాస్తవిక రీతిలో విశ్రాంతి అనేది నా విధివ్రాతలో లేదనే అనిపిస్తున్నది. హానికారక పరిస్థితుల మీద ప్రభుతను సంపాదించేవరకో లేక వాటికి లొంగిపోవటమో లేక నా విధిలిఖితంలో కొనసాగించమని ఉన్నంతవరకూ ఆధ్యాత్మికతకూ భౌతికతకూ మధ్య పోరాటాన్ని కొనసాగించటానికో నేను అవశ్యం ప్రపంచంతో సంబంధాన్ని కలిగి ఉండాలి. విషయాలను నేను ఎల్లప్పుడూ ఈ విధంగానే చూస్తాను, ఇంకా అదే విధంగా చూస్తున్నాను. వైఫల్యం విషయంలో క్లిష్టత, అసాధ్యమని స్పష్టంగా కనపడేవాటికి నేను అత్యంతమూ అలవాటు పడిపోయి ఉన్నాను గనుక మధ్యలో అప్పుడప్పుడు కొన్ని సమయాలలో తప్ప, నిరంతరం, అవి తమకు తాము ఉనికిని ప్రదర్శిస్తున్నా, నేను ఎక్కువగా ప్రభావితుడను కాను.

*

నిజానికి సార్వజనీన స్థాయిలో కుళ్ళిపోయి ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయే ఇటువంటి కాలపరిస్థితులల్లో ఏ వ్యక్తికైనా ప్రశాంతమైన మనస్సు, నిశ్చలమైన ఇచ్ఛ, పూర్తి ఆత్మ-త్యాగ నిరతి, కనులు అతీతం మీద స్థిరంగా నిరంతరం నిలిపి అధైర్యపడకుండా జీవించడం అనేది అవసరం. నా విషయంలో, నేను దివ్యవాణిని అనుసరిస్తాను, ఆ విషయంలో నేను నా దృష్టిని అటుగాని ఇటుగాని మరల్చను. ఫలితం నాది కాదు, ఇప్పుడు శ్రమ కూడా ఏ మాత్రం నాది కాదు.

6 మే 1915

(2)

స్వర్గాన్ని మనం స్వాధీనం చేసుకున్నాం, కాని భూమిని మాత్రం కాదు; కాని యోగం పూర్ణోద్దేశం, వేదాలు సూత్రీకరించినట్లుగా, "స్వర్గమూ, భూమీ సమానం, ఒక్కటే".

20 మే 1915

*

శ్రీఅరవిందులు

(ఈ విషయానికి సంబంధించినదే శ్రీమాత డైరీలో 31 జూలై 1915 న వ్రాయబడినదానిని ఈ క్రింద తిరిగి ప్రచురించడం జరిగింది)

నేను సేవక పాత్రలో ఇమిడిపోతూ, ఒక పనిముట్టులా, నీ వైపు తిరిగి, ఓ ప్రభూ, నిన్ను ఒక స్తోత్రంతో స్తుతించనా? నేను నీలోని శాశ్వతమగు పరమ సత్యం, అనంతమైన పరమానందంతో తాదాత్మ్యత నొంది ఈ మనుషులతో వారికి తెలియని ప్రశాంతత, ఆనందాల గురించి మాట్లాడనా?... ఆ రెండు వైఖరులు ఏక కాలంలో జరిగేవి, ఆ రెండు చైతన్యాలు సమాంతరం. ఈ విధమైన చిక్కనై, ఆత్మీయమై, కరిగి అదృశ్యమైపోని ఐక్యతలో మహాసమృద్ధి ఉంటుంది.

దివ్యలోకాలు తప్పక జయించబడ్డాయి. వానిని నా నుంచి తారుమారుచేసి లేకుండా చేయగలిగిన శక్తి, దేనికీ, ఎవరికీ ఉండబోదు. కాని అవనిని ఇంకా జయించ వలసి ఉంది; దానిని సంక్షోభసంద్రం మధ్యలో కొనసాగించబడుతున్నది; ఒక వేళ అది సిద్ధింపజేసుకున్నప్పటికీ, అది ఇంకా కేవలం సారూప్యతలో పరిమితమైనదే అవుతుంది. ఈ ప్రపంచంలో విజయాలన్నీ అంచెలంచెలుగా జరిగేవే, అవి ఇంకా క్రమక్రమంగా మరింత వైభవోపేతమైన విజయాలకు దారి తీసేవే. నీ మహదేచ్ఛ నా మనస్సులో ఏ లక్ష్యాన్ని అందుకోవాలని, ఏ విజయాన్ని అనుభవసిద్ధం చేయడానికి సంకల్పాన్ని జనింపజేస్తుందో అది నీ శాశ్వత ప్రణాళికలో కేవలం ఒక అణుమాత్రం. కాని ఈ పరిపూర్ణ ఐక్యతలో, ఈ ప్రణాళికనూ, ఈ మహదేచ్ఛనూ, ఈ భిన్న మైన ప్రపంచంలో నీవు నా కప్పగించిన ప్రత్యేకమైన పాత్రనూ ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉరకలేస్తూ, కచ్చితంగా, శక్తివంతంగా పోషిస్తూ అనంతంలోని పరమానందాన్ని నేను చవి చూస్తున్నాను.

నీ శక్తి నాలో ప్రబలమై, సుసంపన్న మై, కఠినశిలల వెనుక నుంచి శబ్దం చేస్తూ, అడ్డం వచ్చినవాటిని పగులగొట్టడానికి శక్తిని కూడగట్టుకుంటూ, విశాల ప్రదేశంలో వేగంగా యథేచ్ఛగా నిరాటంకంగా పారుతూ, మైదాన క్షేత్రాలను తన సుజలాలతో సారవంతం చేయ పైకి ఉబికే సజీవ జలధార లాంటిది. ఆ విధంగా బయటపడే శుభఘడియ ఎప్పుడు సంప్రాప్తమౌతుంది? ఆ క్షణ మేతెంచినప్పుడు, అది బద్ధలై పరవళ్ళతో ముందుకు దూకుతుంది. శాశ్వతత్వంలో కాలానికి ఏ ప్రాముఖ్యం లేదు. కాని, అంతరంగంలో పేరుకుపోయినదాని వలన పొందుతున్న అపారమైన

ఆనందమునూ, ఈ ప్రగాఢమైన ఏకాగ్రతనూ, మునుపటి నీ ఇచ్ఛను వ్యక్తం చేయడానికి తంటాలు పడుతూ, దానికే ఇప్పటికీ అంటిపెట్టుకుని ఉన్నదాని నంతా నీ సర్వోత్కృష్టమైన ప్రవాహపు వెల్లువలో ముంచివేయడానికి, నీ మహదేచ్ఛకు విధేయమై భవిష్యత్తులో అభివ్యక్తమయేటటువంటి శక్తులన్నీ ఈ ప్రపంచం మీద విరుచుకుపడటానికి సమాయత్తమౌతూ, ఆ విధంగా అవనినంతా నీ దివ్యమైన పేరున స్వాధీనం లోనికి తెచ్చుకోవడానికీ, నీ సమగ్రమైన ప్రతిబింబంగా నీకు నివేదించబోవడానికీ ఏ మాటలు వర్ణించగలవు?

నీవు భూమి మరణిస్తుందని, అది తన పూర్వపు అజ్ఞానానికి మరణించగలదని కదా చెప్పావు.

నీవు భూమి జీవిస్తుందని, అది నీ పరమాధిపత్య శక్తిలో తిరిగి కొత్తదనం పొందగలదని గదా చెప్పావు.

ఏ మాటలు నీ మహత్తరమైన, ఉజ్జ్వల ధర్మాన్ని, వైభవోపేతమైన నీ మహదైశ్వర్యాన్ని ఎప్పటికి చెప్పగలవు?

ఏ మాటలు నీ సమగ్ర మహా చైతన్యాన్ని, నీ దివ్యప్రేమ ఒసగే అనంతానందాన్ని వ్యక్తపరచగలవు?

ఏ మాటలు నీ అనిర్వచనీయమైన మహాప్రశాంతతను, గాంభీర్యమైన నీ మహా నిశ్శబ్దమును, నీ సర్వ శక్తివంతమైన మహా సత్య మహత్వమును ప్రస్తుతించి పాడగలవు?

ఈ అభివ్యక్తమైన విశ్వము సమస్తమూ నీ వైభవాన్ని చెప్పను సరిపోదు, నీ అద్భుతాలను చెప్పలేదు; ఈ అనంతకాలంలో ఇది ఇంకా ఇంకా, బాగా బాగా చేయాలని శాశ్వతంగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నది.

శ్రీమాత

(3)

అంతరంగంలో ప్రతిదీ పరిణితి చెందింది లేక పరిణితి చెందుతున్నది, కాని అది ఒక విధమైన నిర్బంధ ఘర్షణ. అందులో ఏ పక్షానికీ చెప్పుకోదగినంత పురోగమనం లేదు. (ఒక విధంగా అది ఐరోపాలోని కందకాలలో చేసే యుద్ధం); ఆధ్యాత్మిక శక్తి భౌతిక ప్రపంచపు ప్రతిఘటనకు వ్యతిరేకంగా ఒత్తిడి చేస్తున్నది, ఆ ప్రతిఘటన

ప్రతి అంగుళం వద్ద వివాదానికి దిగుతున్నది, ఎంతో కొంతమేరకు సమర్థవంతంగా ఎదురుదాడులు చేస్తున్నది.... అంతరంగంలో దృఢత్వమూ, ఆనందమూ లేకపోయి నట్లైతే, అది ప్రాణం విసిగిపోయేటట్లు చేసి, ఏవగింపు కలిగించేపని; కాని జ్ఞానదృష్టి ఆవలకు చూస్తుంది, అది దానిని కేవలం మరి కాస్త సాగతీసి జాగుచేసే ఉపాఖ్యానంగా చూస్తుంది.

28 జూలై 1915

(4)

నేను ఇప్పుడే వెడలిన ఆర్య సంచికలో మానవైక్యతాదర్శం మీద వరుసగా కొన్ని శీర్షికలు వ్రాయ మొదలుపెట్టాను. నేను చాలా జాగ్రత్తగా వీటిని ఒకదాని తర్వాత ఒకటి వ్రాయాలని అనుకుంటున్నాను; మొదట్లోనే లోతులలోకి పోకుండా, ఐక్యతకు లోతైన అర్థానికి చదువరుల మేధస్సును క్రమేణా నేను తీసుకుపోతున్నానా అని అనిపించేవిధంగా — ప్రత్యేకించి ఏకరూపతనూ, యాంత్రికమైన సాంగత్యతనూ ఐక్యతగా పొరపాటుపడే ఆలోచనను ప్రోత్సహించదల్చుకోలేదు....

*

కదలకుండా స్థిరంగా ఉన్నవాటిని ఏదీ అస్థిరపరచగలదని అనిపించడం లేదు. మన స్వీయ అస్తిత్వానికి బాహ్యంలో మాత్రం క్రియాశీలమైన ఒక విధమైన అల్లకల్లోలంతో కూడిన గాడాంధకారం, మసకబారిన గందరగోళం ఉంటున్నాయి. అటువంటిదాని నుంచి ఏదీ రూపుదిద్దుకోదు, లేదా ప్రకాశవంతమైనదేదీ బయల్పడదు. అది ఏ విధంగానూ పోల్చలేనటువంటి ప్రపంచ పరిస్థితి, అది గందరగోళపు పరాకాష్ట. దాని మీద పాత ప్రపంచపు పై పై రూపం సుస్పష్టంగా చెక్కుచెదరకుండా తిష్ట వేసుకుని ఉన్నది. కాని ఆ గందరగోళమంతా దీర్ఘకాలం పట్టే ఛిన్నా భిన్నతకా లేదా ఒక విధంగా కాలానికి ముందుగానే జరిగే నూతన జననానికా? దాని కోసమే నిత్యం యుద్ధం చేయబడుతున్నది, కాని ఇప్పటికీ ఏ విధమైన పరిష్కారం దరిదాపుల్లో లేదు.

*

ఈ స్తబ్ధతావధులు ఎల్లప్పుడూ ఉపరితలం మీద జరిగే పనిని దాచి ఉంచుతాయి, దాని తరువాత అవి ముందుకు సాగుతాయి.

16 సెప్టెంబరు 1915

(5)

దిశానిర్దేశం చేసే ఏ వాణి, ఆలోచన లేదా అంతఃప్రేరణ లేనప్పుడు, సహజమైన ప్రతిక్రియా స్పందనలు ఎవరినీ ఎక్కువ దూరం తీసుకువెళ్ళలేవు. అది మనస్సును కేవలం (నిశ్చయంగా జరుగుతాయని తెలియని) సంభావ్యతల చుట్టూ తిరిగేటట్టు చేస్తుంది.

—

ఈ విషయాలన్నీ బాహ్యలక్షణాల మీద కంటే చాలా ఎక్కువగా మన మీదనే ఆధారపడి ఉన్నాయి. మనం మన ఆలోచనలతో మానసిక నిరూపణలతో వాటిని పైకి లేవనెత్తక పోయినా లేక అవి పైకి లేచినప్పుడు బలపరచకపోయినా మనకు అంతరంగంలో నిశ్చలత, ప్రశాంతత ఉండి, శత్రువును తనకు తానుగా దండయాత్రకు మన మీదకు ఉసిగొల్పేదేదీ మనలో లేనప్పుడు, బాహ్యంలోని సంభావ్యతలు, సర్వ సాధారణంగా తమకు తాముగా వాస్తవరూపం దాల్చబోవు.

—

ప్రస్తుత పరిస్థితులలో మన ముందున్న కర్తవ్యం, హానికారక శక్తులను మన చుట్టూ జరిగే సంఘటనలనూ లెక్కచేయకుండా, ఆధ్యాత్మిక శక్తినీ, నిశ్చలతనూ, జ్ఞానాన్నీ, సంతోషాలనూ కూడగట్టుకోవడం; దాని వలన మన పని నిజంగా మొదలైనప్పుడు మన పని జరిగే భౌతిక ప్రపంచం మీద మనకుగా మనం గట్టిగా మన ప్రభావాన్ని పెట్టి ఉంచగలుగుతాం. (ఇది (నేను) నెమ్మదిగా చేస్తున్నాను: నా ఉద్దేశంలో నీవు చాలా త్వరితగతిన చేస్తున్నావు.)

—

నేను ఎల్లప్పుడూ ఒకటే అభిప్రాయంలో ఉన్నాను, బాహ్యం కంటె అంతరంగం ముందుకు పోవాలి, లేకపోతే మనం ఏ పనినైనా మన అంతరంగ శక్తులకు, జ్ఞానానికి మించి చేయాలని ప్రయత్నించితే, అది ఫలించకపోవటానికో లేక భగ్నమైపోవటానికో అవకాశం ఉంది.

—

కచ్చితంగా నా ప్రస్తుత పోరాటం, అది శక్తుల సంభావ్యతల వలయాన్ని దాటి బయటకు మహాసత్య ప్రకాశం, విజ్ఞానంలోకి పోవటం.

అబ్దుల్ బాహా సంభావ్యతల ననుసరించి చెప్పిన భవిష్యవాణి బహుశా నిజమే కావచ్చు, కాని ప్రస్తుతం నా ఉద్దేశంలో దానికి చాలా ఎక్కువగా కఠిన రూపాన్నివ్వట మౌతున్నది. వెలుగు కోసం పెనుగులాడుతున్న సంజవెలుగు ప్రపంచానికి ఆవల, ఒక ప్రకాశాన్నిచ్చే కేంద్రం, భౌతికంగా వర్గీకరించవలసిన ఆవశ్యకత ఏమీ లేదు, కాని కొంతమంది మటుకు నిలబడగలిగి, ఎక్కువెక్కువగా చాలామంది చేరగలగటానికి వృద్ధిపొందుతూ ఉండే ప్రకాశవంతమైన వలయం ఏర్పడాలి. ఇదే తప్పనిసరైన మార్గంగా తోస్తున్నది.

మనం ఇప్పటికీ ఇంకా ఎక్కువగా ఆ ప్రకాశం నుంచి ప్రతిఫలించిన కాంతిలో జీవిస్తున్నామే కాని ఆ ప్రకాశంలో మాత్రం కాదు. మనం ఆ కాంతి కేంద్రం సమీపానికి వెళ్ళగలిగినప్పుడు కాని మనం తెలుసుకోలేము.

నాకు పంపించబడిన యోజన చాల వరకు పరిసరాల ప్రభావంతో రూపుదిద్దుకున్న మానసిక నిర్మాణంలాగ నా కనిపిస్తున్నది. అది ఆచరణాత్మకమైనదానినిగా నేను అనుకోవడం లేదు. ఎందువల్లనంటే ప్రపంచం తయారుగా లేదు. ఒక వేళ అటువంటిదేదైనా ఆచరణలోకి తేవటానికి ప్రయత్నిస్తే, దానిని శ్రద్ధాసక్తులతో ప్రారంభించలేరు లేదా శ్రద్ధాసక్తులతో అమలుపరచలేరు... అటువంటి యోజన ఏదైనా మనం ఉద్దేశించిన గొప్ప లక్ష్యాలను పూర్తి చేయగలగాలంటే మానవజాతి హృదయంలో మార్పు రావాలి. ఒక నూతన హృదయం ఆవశ్యకమౌతుంది. తొందరపాటుతో తగిన కాలానికి ముందే రూపుదిద్దుట కన్నా విడిగా నుంచుటకే నేను మొగ్గు చూపుతాను, ఆ విడి పోవుట ఎంత అపాయంతో కూడినదైనప్పటికీ.

18 నవంబరు 1915

(6)

నీవు వర్ణించిన అనుభవం వాస్తవిక పద్ధతిలో వేదప్రోక్తమే అయినప్పటికీ వేద సాంప్రదాయాలకు అనుగుణమైనవని, చెప్పుకునే ఆధునిక యోగవిధానాలు అంత తేలికగా గుర్తించగలిగేది కాదు. అది వేదాలలోను, పురాణాలలోను చెప్పబడిన దివ్యసూత్రంతో

‘భూమి’ ఐక్యత, అందులో చెప్పబడిన భూమి మన భూమికి ఎగువగా ఉన్నది. వివరించి చెప్పాలంటే, భౌతిక అస్తిత్వం, చైతన్యం అనే వాటికి ఈ ప్రపంచం, శరీరం కేవలం ప్రతిబింబాలు మాత్రమే. కాని ఆధునిక యోగాలు దైవంతో భౌతిక ఐక్యతా సంభావ్యతను ఏ మాత్రం గుర్తించలేవు.

శ్రీఅరవిందులు

(శ్రీఅరవిందుల మరియొక సుదీర్ఘ లేక ‘ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధిలో అడ్డంకులు’ 23 జూన్ 1916 న వ్రాసినది, స్థలాభావం వలన ఇక్కడ ప్రచురించడం లేదు. పాఠకులు Difficulties in the spiritual Progress, *CWSA* Vol 36, pp. 28891 లో చూడగలరు

అనువాదం డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఇరువురిలోని దివ్యచైతన్యము ఒక్కటే

శ్రీమాతలోని చైతన్యము, నాలోని చైతన్యము ఒక్కటే. ఇరువురిలోని దివ్యచైతన్యము ఒక్కటే. కారణం మేము నిర్వహించవలసిన పాత్రలకు అది అవసరం. ఆమె తెలివి తేటలు, ఆమె శక్తిచైతన్యాలు లేనిదే ఏదీ సాధ్యపడదు. ఎవరికైనా ఆమె చైతన్యానుభూతి, నిజంగా కలిగిందంటే, దాని వెనుక నేనున్నానని అతనికి తెలియాలి. అలాగే అతనికి నా చైతన్యానుభూతి కలిగిందంటే దాని వెనుక ఆమె ఉన్నదని తెలియాలి.

*

శ్రీమాత మార్గానికి, నా మార్గానికి మధ్య భేదం లేదు. ఇప్పుడు, ఎల్లప్పుడు, మా ఇద్దరి మార్గం ఒక్కటే. ఆ మార్గం అతిమానస పరివర్తనకు, దైవసాక్షాత్కారానికి దారితీసేది. తుదిలోనే కాదు, మొదటి నుండి కూడ అవి ఒక్కటే.

*

(ఈ ఉత్తరంలో శ్రీఅరవిందులు తమను తాము ఉత్తమపురుషలో సంబోధించు కున్నారు.)

శ్రీఅరవిందులను గురించి తెలియకపూర్వం నుండే లేక వారిని కలవక ముందు నుండే శ్రీమాత యోగాభ్యాసం చేస్తుండేవారు. అయితే, వారిద్దరి సాధన వ్యక్తిగతంగా సాగినా, అది ఒకే దిశగా కొనసాగింది. వారి కలయిక తరువాత, ఆ సాధనను పరి పూర్ణమొందించుటలో ఒకరి కొకరు సహాయపడ్డారు. శ్రీఅరవిందుల యోగంగా తెలియబడినది, శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాతల సంయుక్త కల్పన. ఈ సందర్భంలో వారి పాత్రలు ఈ ప్రకారం నిర్ధారించబడ్డాయి. ఆశ్రమంలో కొనసాగే సాధన, దానికి తగిన ఏర్పాట్లు శ్రీమాత వంతు. దీనికి శ్రీఅరవిందులు ప్రచ్ఛన్న సహకారం అందిస్తారు. యోగాభ్యాసానికై ఆశ్రమానికి విచ్చేసేవారందరు శ్రీమాత ప్రాపులో ఉండాలి. ఆమె వారి ఆధ్యాత్మిక జీవన పురోభివృద్ధికి తోడ్పడతారు.

*

శ్రీమాత శ్రీఅరవిందుల అనుయాయి కాదు. నాకు కలిగిన సాక్షాత్కారం, అనుభ వాలు ఆమెకు కూడ కలిగాయి.

శ్రీమాత సాధన అతి చిన్నతనంలోనే ఆరంభమైంది. ఆమెకు 13, 14 యేండ్ల ప్రాయంలో ప్రతి సాయంకాలం ఎందరో టీచర్లు ఆమె వద్దకు వచ్చి వివిధ ఆధ్యాత్మిక శిక్షణలను గరిపేవారు. వారిలో ఒకరు ఆసియా దేశస్థుడు. మేము మొదటిసారి కలుసుకొన్నప్పుడు, ఆమె చాలా కాలం క్రితం తరుచుగ దర్శించిన ఆసియా దేశ స్థుడిగా నన్ను గుర్తించారు. ఆమె ఇక్కడికి వచ్చి నాతో కలిసి ఒక సమిష్టి ప్రయోజనార్థం పనిచేయడమనేది నిజంగా ఒక దైవనిర్ణయం.

భారతదేశానికి రాకపూర్వమే శ్రీమాత బౌద్ధయోగ సాంప్రదాయంలోను, గీతా యోగ సాంప్రదాయంలోను ప్రావీణ్యత సంపాదించారు. ఆమె యోగసాధన ఒక ఉదాత్తమైన సంయోజనం దిశగా సాగుతుండింది. పర్యవసానంగ ఆమె ఇక్కడకు రావడం సహజమే. నా యోగానికి ఒక వాస్తవ రూపకల్పన గావించుటలో ఆమె సాయపడింది, ఇంకా సాయపడుతూనే ఉంది. ఆమె సహకారం వినా ఇది సాధ్యపడేది కాదు.

ఈ యోగం యొక్క రెండు ప్రధాన చర్యలలో శ్రీమాత ఆశ్రయం పొందుట ఒకటి.

(ఆ తరువాత ఒకానొక సందర్భంలో, ఆ రెండవ ప్రధాన చర్య ఏమిటని శ్రీఅరవిందు లను అడిగినప్పుడు వారి సమాధానం "దివ్యజీవనం కొరకు సాధకుడు ఆకాంక్షించుట.")

*

నేను కేవలం శ్రీఅరవిందుల శక్తిని మాత్రమే కాదు. నా బిడ్డలందరికి అమ్మను.

నా బిడ్డలందరు సమానంగా, నా చైతన్యం, నా అస్తిత్వంలో భాగాలే. పరివర్తన చెంది, సత్యాన్ని దర్శించగలిగినప్పుడు అందరికి నా యొక్క, శ్రీఅరవిందుల యొక్క ఒక అంశను వ్యక్తపరచుటకు సమాన హక్కు ఉంటుంది.

ఒక సమిష్టి ప్రయత్నంతో ప్రత్యక్షపరచుటలో గల అందరి ఐకమత్యత ఒక వినూత్న దివ్యలోకాన్ని ఈ పృథ్విపై సృష్టించుటకు వీలు కలిగిస్తుంది. ఇందులో ప్రతి ఒక్కరు తమ పాత్రను పోషిస్తారు. కాని అందరి ఐకమత్యత యొక్క సమిష్టి శక్తి తప్ప ఏ ఒక్క పాత్ర కూడ సంపూర్ణమైనది కాదు.

(ఇది 1927 ప్రాంతంలో శ్రీఅరవిందులు వ్రాసినది)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి

శ్రీమాతారవిందుల ఉపదేశం

ప్రపంచపు ఉనికి ఒక హఠాత్ పరిణామం కాదు, అది అనాలోచితంగ, సృష్టింపబడ లేదు, అకారణంగ ప్రభవించినది కాదు. అది స్వయంగ తనలో బ్రహ్మవాక్కును భరించి ఉంది. నిగూఢ దివ్యసాక్షాత్కారంతో నిబిడీకృతమై ఉంది.

ప్రపంచపు ఉనికి అనాలోచితమైన, అర్థరహితమైన, లక్ష్యరహితమైన, అల్పమైన, నిర్దిష్ట చలనాలను సృష్టించే గ్రుడ్డి యాంత్రిక వ్యవస్థ కాదు. క్రమక్రమంగా అభివ్యక్త ప్రక్రియ ద్వారా ఆవిష్కరింపబడుచుండే పరమ సత్య విషయపరంపర. తనలోనే ఇమిడియున్న తన స్వీయ వాస్తవ పరిణామం.

ప్రపంచపు ఉనికి అ ఒక భ్రాంతి కాదు. అది కారణంలేని, లక్ష్యంలేని, ఉనికికి ప్రమేయంలేని, ఉనికి వీలుగాని, అసలు ఉనికే లేనిదయినా పైకి ఉన్నట్లుగా కనిపించే, ఒక మహామాయ కాదు. ఒక మహోన్నత పరమ సత్యం స్వయంగా తనలో ఈ మహాద్భుత ప్రపంచాన్ని సాక్షాత్కరించుకున్నటు వంటిది.

శ్రీఅరవిందుల ఉపదేశాలు ప్రాచీన భారతీయ ఋషుల ప్రవచనాల నుండి ప్రభవిస్తాయి. ఈ లోకపు పై పోకడల వెనుక ఒక దివ్యచైతన్యము యొక్క, దివ్య అస్తిత్వము యొక్క పరమ సత్యము ఉన్నదని, అది సర్వ వస్తు సముదాయమునకు ఏకైకము, శాశ్వతము అయిన ఆత్మవంటిదని ఆ ప్రవచనాల సారాంశము. సర్వజీవులు ఆ ఏకాత్మలో, ఆ పరమాత్మలో జతగూడి వున్నవే అయినా చేతన యొక్క, ఒక విధమైన విభాజిత లక్షణం వలన, వాటిని గురించి, వాటి వాస్తవికతను గురించి శారీరక, మానసిక, ప్రాణికాలలో సమగ్ర అవగాహనలేని కారణంగా, పరస్పరం వేరు కాబడ్డాయి. అయినప్పటికి, ఒక మానసిక అభ్యాసము ద్వారా చైతన్యము యొక్క విభాజిత లక్షణాల తెరను తొలగించి, నిజమైన ఆత్మజ్ఞానమును మనలోను, అందరిలోను ఉన్న దివ్యత్వాన్ని గురించిన అవగాహనను పొందవచ్చును.

శ్రీఅరవిందుల ఉపదేశానుసారం, ఈ ఏకాత్మ, ఈ దివ్యచైతన్యము ఇక్కడి భూతత్వంలో ఇమిడి ఉన్నాయి. పరిణామ ప్రక్రియ ద్వారా భూతత్వం స్వయంగా తన నుండి వీటిని విడుదల చేసుకుంటుంది. చైతన్యం, అచేతనగా కనిపించే దానిలో ప్రత్యక్షమౌతుంది.అలా ఒక్కమారు కనిపించిన తరువాత, అది స్వయం ప్రేరితమై, ఉన్నతంగ ఎదుగుటతో పాటు సంపూర్ణంగ, సమగ్రంగ విస్తరించి వృద్ధిచెందుతుంది. ఈ చైతన్యపు విడుదల యొక్క తొలి మెట్టు జీవితం. మనస్సు రెండవ మెట్టు. అయితే పరిణామం మనస్సుతో అంతం కాదు. అది మరో గొప్పదానిలో, ఆధ్యాత్మిక పరమైన దివ్యచైతన్యపరమైన దానిలో విలీనానికై నిరీక్షిస్తుంది. పరిణామ ప్రక్రియలోని తదుపరి మెట్టు అతిమానసము, ఆత్మ చైత్యపురుష సత్తాలో ప్రబలమైన శక్తులుగా ఎదుగుట. ఎందుకనగా, అలా జరిగినప్పుడు మాత్రమే విషయాలలో ఇమిడి ఉన్న దివ్యత్వం పూర్తిగా విడుదల అయ్యి జీవిత పరిపక్వత ప్రకటితమగుట సాధ్యపడుతుంది.

అయితే వృక్ష జంతు జాతుల పరిణామక్రమంలో, ప్రకృతి ఈ ప్రక్రియలను వాటి చేతనాపూరిత సంకల్పంతో నిర్వర్తించకపోయినా, మనుషుల విషయంలో మాత్రం ప్రకృతి వారి చైతన్యపూరిత సంకల్పంతోనే నిర్వర్తించగలదు. అయినా కూడ కావలం మనిషి యొక్క మానసిక సంకల్పంతో మాత్రమే ఇది పూర్తిగ నేరవేరదు. కారణం, ఒక మధ్యంతర స్థానం వరకే మనసు పోగలదు. అటుపైన ఒక వలయాకారం లోనే పరిభ్రమించుట తప్ప ముందుకు సాగలేదు. అందుకుగాను ఒక మార్పు

ఏర్పడవలసి ఉంటుంది. మనసు ఒక మహోన్నత ఆదర్శం వైపు మళ్ళే విధంగా ఒక మలుపు తిరగవలసి ఉంటుంది.

ఆయన లక్ష్యం ఏదో మతాన్ని విస్తృతపరచాలనిగాని లేక పూర్వపు మతాలను ఒకే త్రాటిపై తేవాలనిగాని లేక ఒక క్రొత్త మతాన్ని స్థాపించాలనిగాని కాదు. వీటిలో ఏ వొక్కటైనా ఆయన ముఖ్యోద్దేశం నుండి దూరం చేసేదే. ఆయన యోగం యొక్క ఏకైక లక్ష్యం, అంతరంగ స్వయం వృద్ధిని సాధించుట. దానిని అనుసరించే ప్రతి ఒక్కరు కాలక్రమేణ పరమాత్మను అందరిలోను కనుగొనగలిగి, మానవ ప్రకృతిలో పరివర్తన తేగలిగి, దానిని దైవికమైనదిగా తీర్చిదిద్దగలిగే ఆధ్యాత్మికపరమైన అతిమానస చైతన్యాన్ని వికసింపచేయుట.

*

నేను కొందరు సాధకులకు వ్రాసిన ఉత్తరాలలో, పూర్ణయోగం ఒక వినూతనమైనదని నొక్కి చెప్పాను. నా దృష్టిలో ప్రాచీన యోగసాంప్రదాయం యొక్క లక్ష్యాన్ని, ఉద్దేశాన్ని పునఃశ్చరణ చేయుట సరిపోదు అని వారికి విశదీకరించడానికి, ఆ కారణంగ ఇప్పటి వరకు సాధించబడనిదాన్ని, స్పష్టంగ దర్శించబడనిదాన్ని, అది గత ఆధ్యాత్మిక సాధనల సహజ ఫలితమైనప్పటికి రహస్యమైనది గావున దానిని వారికి విపులంగ విశదీకరించటానికి, ఆ విధంగ వ్రాశాను.

ప్రాచీన యోగాలతో పోలిస్తే అది ఆధునికమైనది. అందుకు కారణాలు —

(1) దాని లక్ష్యం ప్రపంచం నుండి, జీవితం నుండి నిష్క్రమించి స్వర్గానికో లేక నిర్వాణ దిశగానో పయనించుటగాక జీవితాన్ని, స్థితిగతులను మార్చుట. ఆ మార్పు ఏదో ఒకదానికి లోబడి చేసేదో లేక సందర్భానుసారంగ సంభవించేదో కాదు. ఒక ప్రత్యేకమైన ప్రధాన లక్ష్యంగా చోటు చేసుకునేది. ఇతర యోగాలలో అవరోహణ చోటు చేసుకున్నట్లయితే అది ఆ యోగమార్గంలో సంభవించే ఒక సాధారణ సంఘటనగానో లేక ఆరోహణాక్రమంలో కలిగే ఒక అనుభవంగానో పరిగణింపబడుతుంది. కాని అసలైనది ఆరోహణ మాత్రమే. ఈ మార్గంలో, ఆరోహణ ఒక మొదటి మెట్టు. కాని అది అవరోహణకు ఒక సాధనం. అది ఆరోహణాక్రమంలో సాధించబడే నూతన చైతన్య అవరోహణ; సాధన యొక్క సాధికారిక ముద్ర. తాంత్రిక వైష్ణవ తత్వాలు కూడ జీవితం నుండి నిష్క్రమణయే చరమస్థాయి అంటాయి. అయితే పూర్ణయోగ లక్ష్యం జీవితం దివ్యజీవనంగా సాఫల్యత నొందుటయే.

(2) ఆశించిన లక్ష్యం ఒక వ్యక్తి ప్రయోజనార్థం, వ్యక్తిగత దైవానుభవం సాధించుట కాదు. ఇందులో లక్ష్యం పృథ్వీ చైతన్యం కోసం దేనినైనా సమకూర్చుట — అది విశ్వగతమైనది కావాలి. కేవలం పరలోకానికి సంబంధించినదే కాదు. దీనితో పాటు ఇప్పటి వరకు పృథ్వీతత్వంలోనే కాక ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో కూడ వ్యవస్థీకరించబడని లేక క్రియాశీలంకాని, ఇక పైన వ్యవస్థీకృతం చేయబడి ప్రత్యక్ష కార్యాచరణ గావించ వలసిన దివ్యచైతన్య మహాశక్తిని (అతిమానసం), అందుబాటులోకి తెచ్చుట కూడ సమకూరుతుంది.

(3) ఈ కార్యసాధన కోసం ఒక విధానం గతంలోనే రూపొందించబడింది. ఆ విధానం ఎంత సమగ్రమైనదంటే, దాని ముందున్న లక్ష్యానికి దీటైనది. ఆ లక్ష్యం, పాత పద్ధతుల ద్వారా చైతన్యాన్ని, స్వభావాన్ని సమూలంగ, సమగ్రంగ మార్చుట. అయితే ఇది పాక్షికచర్య మాత్రమే. అయినా కొన్ని ప్రత్యేక విషయాలలో ప్రత్యక్ష సహకారం అందిస్తుంది. ఈ పద్ధతినిగాని, దానికి సమానమైన మరోదానినిగాని, పురాతన యోగమార్గాలలో ప్రతిపాదించబడినట్లుగాని లేక ఉపయోగించినట్లుగాని నాకు కనిపించదు. నేను గమనించి ఉన్నట్లయితే క్రొత్త బాటను వేయుటకు సమయాన్ని వృథాపరచేవాడిని కాదు. ముప్పై సంవత్సరాల అన్వేషణ, అంతర్ కృషి అవస రమయ్యేవి కావు. గతంలోనే వెలుగులోకి వచ్చిన, నిర్దేశించబడిన, సవివరంగా ప్రకటించబడిన, సురక్షితమైన, జనాదరణ పొందిన బాటలపై సునాయసంగ పయనించి గమ్యం చేరేవాడిని. మన యోగం పాతదారుల వెంట సాగే పునఃప్రయాణం కాదు. అది ఒక ఆధ్యాత్మిక సాహసోపేత పూనిక.

*

నేను "అతిమానసము" అనే పదాన్ని రూపొందించినట్లుగానే "రూపాంతరీకరణ" అనే పదాన్ని కూడ, పూర్ణయోగంలోని ఆధ్యాత్మిక సత్యాలను ఇతర సంబంధిత విషయాలను వ్యక్తపరచుటకు స్వయంగా రూపొందించాను. అయితే జనం ఆ పదాలను, నేను ఆ పదాలలో స్ఫురింపచేయదలచిన భావాలను విస్మరించి, వికట భావాలను వ్యక్తపరచుటకు ఉపయోగిస్తున్నారు. "రూపాంతరీకరణ" అనగా స్వభా వాన్ని దైవిక ప్రభావంతో పవిత్రీకరించాలి అని కాదు నా భావన. పవిత్రీకరణ అనగా మానసికమార్పులో, లేక ఆధ్యాత్మికపరమైన మానసికమార్పులో, ఒక భాగం మాత్రమే. అదీగాక, ఈ పదానికి అనేకమైన అర్థాలున్నాయి. తరచుగా నీతిపరమైన లేక

సత్ప్రవర్తనను సూచించే భావనలో వాడుతుంటారు. కాని ఈ రెండు భావనలు నేను తలపెట్టిన ప్రయోజనానికి బహుదూరం. 'ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణ' అనుటలో నా భావన అది ఒక క్రియాశీల ప్రక్రియ అని. కేవలం ఆత్మవిమోచనో, దైవసాక్షాత్కారం పొందటమో కాదు. (వీటిని దివ్యచైతన్య అవరోహణ లేకుండానే సాధించవచ్చు) అది క్రియాశీలమైనదే కాదు. అచలమైన, స్థిరమైన, ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని అస్తిత్వపు అణువణువులో అవచేతనాస్థాయి వరకు ఆపాదిస్తుంది. అది చైతన్యాన్ని యథాతథంగ, మనస్సును, హృదయాన్ని పవిత్రీకరించుటకు, తేజోమయం కావించుటకు ప్రాణికాన్ని అదుపులో వుంచుటకు బదులు, కేవలం ఆత్మప్రభావంతో సాధ్యపడేది కాదు. ఒక అచలమైన క్రీయశీలమైన దివ్యచైతన్యాన్ని ఈ భాగాలన్నింటి లోనికి కొనితెచ్చి ప్రస్తుత చైతన్యం స్థానే వాటిని పునః ప్రతిష్ఠించినప్పుడే అది సాధ్యపడుతుంది. ఇది మనోప్రాణ శరీరాలకు పైగా అనాచ్ఛాదితంగ, అకల్మషమైనదిగ కనిపిస్తుంది. ఈ అవరోహణ తథ్యమని ఎందరికో అంగీకరించక తప్పని అనుభవం. ఇక నా అనుభవం ఏమిటంటే, ఏ మాత్రం మినహాయింపులేని దివ్యచైతన్యము యొక్క సంపూర్ణ అవరోహణ మాత్రమే ఈ ముసుగును, ఈ కల్తీని తొలగించి, ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణను సంపూర్ణంగ సార్థకం చేయగలదు అని.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగుపాటి కైలాసపతి, జానకి

భావితరం ఎంత సుందరమైనదో ఈ లోకంలో చాటడానికే శ్రీఅరవిందులు విచ్చేసారు. వారి చైతన్యాన్ని స్వీకరించుటకు తెరుచుకొని వుండు. అది నీ జీవితంలో పరివర్తన కొనితెస్తుంది.

శ్రీమాత

మానవజాతి పుట్టినదాది, అహం అనేది అందరిలో సర్వసాధారణంగా ఉండే అంశం. జీవి యొక్క విభిన్న స్థితులు ఈ అహం చుట్టూ గుంపులుగా ఏర్పడ్డాయి. కాని ఇప్పుడు అతిమానవ తత్వ సృష్టికి ప్రయత్నం జరుగుతున్నది కనుక అహం అంతరించక తప్పదు. అప్పుడే చైత్యపురుష మార్గం సుగమం అవుతుంది. అది మానవజీవిలో భగవదభివ్యక్తి దైవజోక్యంతో క్రమంగా నెమ్మదిగా తయారవుతుంది.

చైత్యప్రభావంతో మనిషిలో భగవదభివ్యక్తి జరుగుతుంది. ఆ విధంగా అతిమానవత ఆగమనాన్ని ఆయత్తపరుస్తుంది.

*

"ఈ క్షణంలో నువ్విక్కడున్నావు". అనగా భూమి మీద వున్నావు. కారణం, అందుకు గతంలో వొక సమయం ఎన్నుకున్నావు — అది నీకు కొంచెమైనా జ్ఞాపకం లేదు. కాని ఆ సంగతి నాకు తెలుసు — అందుకే నువ్విక్కడున్నావు. సరే, కర్తవ్యనిర్వహణ స్థాయికి నువ్వు ఎదగాలి. నువ్వు పెనుగులాడాలి. అన్ని బలహీనతలను, పరిమితులను అధిగమించాలి. పై పెచ్చు నీ అహానికి చెప్పాలి: "నీ వేళ అయిపోయింది" అని. అహంలేని జాతిని మేము కోరుకుంటున్నాము. అహం స్థానంలో దివ్యచైతన్యం నిండిపోవాలి. అదే మా కోరిక. జాతిని తనకు తానుగా ఎదగనిచ్చి, అతిమానసజీవికి జన్మ నిచ్చే దివ్యచైతన్యాన్ని మేము కోరేది

1956 ఫిబ్రవరి 29

బుధవారం నాటి సామూహిక ధ్యాన సమయమప్పుడు —

ఈ సాయంత్రం దైవ ఉనికి స్పష్టంగా, భౌతికంగా మీ మధ్య ఉండింది. నేను యీ ప్రపంచం కంటె పెద్దగా, జీవం పోసుకున్న బంగారంలా వున్నాను. ఒక పెద్ద బరువైన బంగారు తలుపులుగల ద్వారానికి ఎదురుగా నిలబడి వున్నాను. అది దైవానికి, ప్రపంచానికి మధ్య వుండి రెండింటిని వేరుచేస్తున్నది.

నేను ద్వారం వైపు చూస్తున్నప్పుడు, ఒక దివ్యచైతన్య స్పందనలో నాకు తెలిసింది. నేను సంకల్పించాను. అదేమిటంటే "సమయ మాసన్న మైంది" అని. రెండు చేతుల్తో ఒక పెద్ద బంగారు సుత్తిని ఎత్తి ఆ తలుపు మీద బలంగా ఒక్క

దెబ్బ, ఒకే ఒక దెబ్బ కొట్టాను. ఆ తలుపు బద్దలయి తునాతునక లయింది.

అప్పుడు అధిమానస దివ్యతేజస్సు, దివ్యచైతన్యం అత్యంత తీవ్రవేగంతో భూమిపై ఒక ధారాపాతంగా వెల్లువలా పడ్డాయి.

*

సర్వోన్నత దివ్య చైతన్య గాంభీర్యతకు భూవాతావరణం పూర్తి వ్యతిరేకంగా వుంది. అంతేకాక చాలా వరకు ఎప్పుడూ దానిని ముసుగులా మూసి వుంచుతుంది. కాలక్రమంలో అది తనని తాను ప్రదర్శించుకొని వ్యక్తపరుచుకుంటుంది. అయినప్పటికీ మళ్ళీ ఈ నిశ్చైతన్య వాతావరణం దానిని ముసుగులో కప్పేస్తుంది.

1956 లో అతిమానసశక్తి భూమి మీదకు దిగివచ్చినప్పుడు అలాగే జరిగింది. అది ఎలా వచ్చిందంటే దివ్యకాంతి, మహాద్భుతమైన కాంతి, దివ్యశక్తి బలంతో ఉరవడితో గూడిన ప్రవాహంలో వచ్చింది. అయితే, భూమి నుంచి నీల నిశ్చైతన్య గంభీర బృహత్తరంగాలు ఆ మహోజ్వల కాంతి ప్రవాహాన్ని కబళించివేసాయి. భూమి మీదకి దిగివస్తున్న అతిమానస శక్తి ఆ విధంగా హరించబడింది. కాని, ఆ నిశ్చైతన్యం లోపలి నుంచే తనకు తానుగా, అటు పైకి రావలసి వచ్చింది. అందుచేతనే ఇక్కడ విషయాలకు ఇంత సమయం పడుతున్నది. స్పందనలోని తీవ్ర అచేతనా స్థితి, భూమి గ్రహించి దాని నంతటినీ మరుగుపరచింది. లేనట్లయితే, దివ్య ప్రకాశం దిగివచ్చిన చాలా కాలం క్రితమే విషయాలు మార్పు చెంది వుండేవి.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అన్నిటి వెనుక ఆ జగన్నాథుడున్నాడని, ఆతడే మన భవితవ్యానికి అధినాయకుడని మరువకుందుము గాక.

శ్రీమాత

జగన్మాత ఆగమనం: నూతన యుగావిష్కరణ

విశిష్ట చారిత్రక సంఘటన, 29 మార్చి 1914

అతిమానస సృష్టి

(1)

భూమి పైన అతిమానస సృష్టి జరగవలసి యున్నది కనుక, అది అంతర్గత మార్పు మాత్రమే కాదు. భౌతిక, బాహ్య అభివ్యక్తి కూడా. అత్యంత కష్టతరమైన ఈ పనికి సమర్పణ అత్యంత అవసరం. ఈ కారణంగా అతిమానస దైవత్వం పదార్థంలోకి అవరోహించడం వల్ల, దైవసాన్నిధ్యం శక్తి వల్ల భౌతిక, బాహ్య పరివర్తన సాధ్యమవుతుంది. తనను తాను సమర్పించుకొనే శక్తిప్రదమైన మానవ సంకల్పం కాని, ప్రయత్నం కాని ఈ మార్పు తీసుకొని రాలేదు. అహంకారం, ప్రాణిక తిరుగుబాటు దైవత్వ అధిరోహణకు బలమైన అవరోధాలు .ప్రశాంతమైన, నిర్మలమైన, సమర్పణ కావించబడిన భౌతిక చైతన్యం, చైత్యపురుష ఆకాంక్షతో నిండిపోవాలి. అదే దాని ముఖ్య క్షేత్రం. ఇది మాత్రమే భౌతిక అస్తిత్వ ద్వారాలను శక్తివంతంగా 'వెలుగు' వైపు, 'శక్తి' వైపు తెరువగలదు. అప్పుడు అతిమానస పరివర్తన నిజం కాగలదు. ఆచరణ యోగ్యం కాగలదు. దీని కోసమే మనం ఇక్కడ శరీరధారులమై ఉన్నాం. దీని కోసమే ఆశ్రమ మందలి సాధకులు మన సమీపంలో ఉన్నారు.

బాహ్యరంగంలో అల్ప కోరికలు తీర్చాలని పట్టుపట్టడంవల్ల, సంతుష్టుల పాలవడం వల్లకాని, ప్రాణిక ప్రకృతి, గర్వం, కోరికలకు ఇష్టమైన బాహ్య సామీప్యతల వల్లకాని భగవంతునితో నిజమైన సంబంధం ఏర్పడదు. నీకు ఆత్మసిద్ధి కావాలని కోరుకొంటే, నిజమైన సామీప్యతను కోరాలి. నీ భౌతికచేతనలోకి జగన్మాత అవరోహణ, సాన్నిధ్యం కోరాలి. భౌతిక అస్తిత్వంలో ఆమె నిరంతర అంతర్గత దివ్యస్పర్శ కోరాలి. భౌతిక అస్తిత్వ కార్యకలాపాలలో ఆమె మాధురీ స్పర్శ కోరాలి. అస్తిత్వ కార్యాలలో, కదలికలో, ఆలోచనలో ఆమె సంకల్పం, జ్ఞానం కోరాలి. ప్రాణిక, భౌతిక వేర్పాటు, కోరికలు, వాంఛలను త్రోసిపుచ్చి జగన్మాత సాన్నిధ్యపు నిరంతర ఆనంద అమృత స్రవంతులను ఆకాంక్షించాలి.

(2)

భగవంతుని అమృత క్షణాలు

పరాత్పరుడు మానవుల మధ్య తిరుగాడే క్షణాలు, మన అస్తిత్వ జల ప్రవాహాలపై భగవానుని ఉచ్ఛ్వాసం పరిమళించే అమృత క్షణాలు ఉన్నాయి.

పరాత్పరుడు నిర్గమించిన పిమ్మట తమ బలాబలాలతో పనిచేయడానికి, తన అహంకారపు బలహీనతలలో మునిగిపోవడానికి కారణమైన క్షణాలు మరి కొన్ని. మొదటి క్షణాలు — కొద్దిగా ప్రయత్నిస్తే చాలు, ఘన ఫలితాలు వస్తాయి. మానవ భవితవ్యమే మారిపోతుంది. తరువాతి క్షణాలు — కొద్దిపాటి ఫలితాలు కావాలంటే అధిక శ్రమ పడే కాలాంతరాలు. అయితే తరువాతి క్షణాలే మొదటి క్షణాలను సన్నద్ధం చేస్తాయి. అది నిజం. కొద్దిపాటి ఆత్మ పరిత్యాగ యజ్ఞధూమం స్వర్గానికి ఎగసి భగవంతుని కారుణ్య సమృద్ధి వర్షధారలు తెస్తుంది. భగవంతుని అమృత క్షణం మెరిసినప్పుడు మానవులుకాని, జాతికాని నిద్రలోకి జారుకోవడం, దానిని ఉపయోగించుకోడానికి సన్నద్ధంగా లేకపోవడం కాని మిక్కిలి విషాదభరితం. ఎందుకంటే అమృత క్షణాన్ని స్వాగతించడానికి దీపం గుడ్డిగా వెలగడం, ఆ తీయని పిలుపుకు చెవులు మూసుకొనిపోవడం గాని జరుగుతుంది. కాని బలమైనవారు, సన్నద్ధంగా వున్నవారు ఆ క్షణాన్ని దుర్వినియోగం చేసుకోవడం, శక్తిని వృధా చేసుకోవడం మరింత విషాదకరం. వారికి పూరించుకోలేని నష్టం, ఒక పెద్ద విధ్వంసం ఎదురవక తప్పదు.

భగవంతుని అమృత ఘడియలలో ఆత్మవంచన, ద్రోహచింతన, నిరర్థకమైన ఆత్మ పొగడ్తలు మానుకో. నీ ఆత్మలోకి తిన్నగా చూడు. ఆత్మను పిలిచే మంత్ర ధ్యానాన్ని ఆలకించు. ఆదర్శ కాంతికి, భగవంతునికి కనిపించకుండా నీకు నువ్వు రక్షణగా వాడుకొన్న చిత్తశుద్ధి రాహిత్యం ఇప్పుడు నీ కవచంలో రంధ్రంగా మారి, ఆఘాతాన్ని ఆహ్వానిస్తుంది. ఈ క్షణంలో నువ్వు గెలిచినా, అది మరింత అధ్వాన్నం. ఎందుకంటే తరువాత నీకు దెబ్బ తగులుతుంది. నీ విజయపరంపరలో నిన్ను అధః పాతాళానికి అణచివేస్తుంది. నిర్మలంగా ఉంటే, నీ భయాన్ని తుడిచిపెట్టుకోగలవు. ఒక్కొక్కసారి భగవంతుని ఘడియ తరుచు అతి భయంకరంగా విరుచుకు పడు తుంది. అదొక ప్రళయ జ్వాలాగ్ని. ప్రచండ పవనం, పెనుతుఫాను. భగవంతుని

కోపాగ్ని యంత్రకోరల మధ్య దగ్ధమై పోవడమే. తన ప్రయోజనంలోని మహా సత్యం కొరకు నిలబడగలిగినవాడు చివరికి నిలద్రొక్కుకొని గెలుపొందగలడు. ఒక వేళ పతనమైనా మళ్లీలేచి నిలబడతాడు. గాలిరెక్కలపై ఎగిరిపోయినా తిరిగి వస్తాడు. ప్రాపంచిక వివేకం చెవిలో గుసగుస లాడనివ్వకు! ఎందుకంటే అది ముందుగా ఊహించలేని హఠాత్పరిణామ ఘడియ. మానవ పరిజ్ఞానానికి అందని విచిత్ర భయానక ఘడియ. మనిషి మనస్సు కొలవలేని అనంత మహత్వం! ఈ అల్పమనస్సుతో భగవదుచ్ఛ్వాస మహాశక్తిని ఎదుర్కోవద్దు. నమ్మి ముందుకు అడుగు వెయ్యి.

కొద్ది కాలం పాటైన అహంకారపు రొద నుండి విడివడి నీ ఆత్మను వినిర్మలం చేసుకో. చీకటి తెరలలో నీ ముందు ఒక అగ్నిశిఖ నడిచి వెళ్తోంది. పెనుతుఫాను నీకు చేదోడుగా వుంటుంది. నీవు జయించవలసిన మహోన్నత ఔన్నత్యాలపై నీ కేతనం రెప రెప లాడుతుంది.

భగవంతుని దివ్య ప్రభావం

భగవంతుని దివ్యప్రభావం వైపు తెరుచుకోవడమే ఈ యోగంలో ప్రధాన సమగ్ర సూత్రం. అది నీ శిరస్సు పైభాగాన వుంది. దాని పట్ల నీకు గట్టి స్పృహ ఏర్పడితే, దానిని నీలో అవరోహించాలని పిలవవచ్చు. శాంతి, వెలుగు, శక్తి రూపంలో అది మనశ్శరీరాలలోకి అవరోహిస్తుంది. ఆనంద రూపంగా భగవంతుని సాన్నిధ్యం నిన్ను ఆవహిస్తుంది. దానికి రూపం వుండవచ్చు, లేకపోవచ్చు. ఈ చైతన్యం మనలో ప్రభవించడానికి ముందు మన మనో ఉన్మీలనానికి విశ్వాసం, ఆకాంక్ష ఉండాలి. ఆకాంక్ష, పిలుపు, ప్రార్థన అన్నీ ఒక్కటే. అన్నీ శక్తివంతమైనవే. నీకు లభించిన రూపంలో, నీకు సులభమైన రూపంలో నువ్వు సాధన చేయవచ్చును. మరొక మార్గం ఏకాగ్రత. హృదయంలో చైతన్యాన్ని కేంద్రీకరింపచేయాలి. కొందరు శిరస్సులో, శిరస్సుకు పైభాగాన కేంద్రీకరిస్తారు. హృదయంలో ఉన్న జగన్మాతపై ధ్యానం చేయాలి. అక్కడికి ఆమెను పిలవాలి.

ఏదో ఒకదానిని, లేదా రెండింటిని భిన్న కాలాలలో సాధన చేయవచ్చును. నీకు సహజంగా అందుబాటులోకి వచ్చే రూపాన్ని ఎంచుకోవచ్చును. ఏ క్షణంలో నీకు ఎలా సాధన చేయాలనిపిస్తే అలానే చేయవచ్చును. మొదట మనస్సును

ప్రశాంతపరచాలి. అది చాలా ముఖ్యం. సాధనకు వ్యతిరేకమైన ఆలోచనలను, కదలికలను ధ్యానం సహాయంతో త్రోసిపుచ్చాలి.

శ్రీ అరవిందులు

శ్రీమాత ఇచ్చిన ప్రార్థనా మంత్రం:

"ఓం శ్రీఅరవింద మీరా"

నా మనస్సును, నా హృదయాన్ని, నా జీవితాన్ని నీ కాంతికి, నీ ప్రేమకు, నీ శక్తికి ఉన్మీలనం చెయ్యి. సమస్త సృష్టి రాశిలో దైవాన్ని దర్శించేటట్లు నన్ను దీవించు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యజ్ఞన్న

శ్రీమాతారవిందుల సశరీర చివరి దర్శనం

(మదర్ ఇండియా, 1951 నవంబర్ సంచికలో శ్రీ అమల్ కిరణ్‌గారి సంపాదకీయము)

నవంబరు, 24 మళ్ళీ వచ్చింది. శ్రీఅరవిందుల ప్రశాంత వాడి చూడ్కులందించే దీవెనలను అందుకొనుటకు బారులు తీరి సాగిపోయే వందలమంది జనులకు, వారు దర్శనమిచ్చే రోజు అది. గత సంవత్సరం శ్రీమాతతో పాటు వారు ప్రత్యక్షంగా దర్శన మిచ్చారు. పదకొండు రోజుల అనంతరం, జనం చూసింది మానవాళిని యుగాల తరబడి పీడిస్తున్న సంకటాలను అధిగమించి ఒక క్రొత్త జీవన సరళిని ఈ లోకాని కందించిన ఆ మహానుభావుడు మూసిన కనులతో రాచరిక ముట్టిపడు గాంబీర్యముతో ఉన్న వారి నిర్జీవ శరీరాన్ని.

వారి చివరి సశరీర దర్శనం అనుయాయులందరి మనసులలో మరపురానిదిగ ముద్రించినట్టుగ చెక్కబడింది. ఎందుకనగా, అది మహోత్కృష్టమైన అనుగ్రహ దర్శనం. శ్రీఅరవిందులకు హఠాత్తుగ ఒక శారీరక రుగ్మత సోకిందని చాలామందికి తెలుసు. భౌతిక శరీరాన్ని అణచి తమ అధీనమందుంచుకో చూచే అసురశక్తులపై శ్రీఅరవిందులు చేసిన ఆధ్యాత్మిక పోరాటానికి చిహ్నంగ, వారి సమ్మతితోనే

వారికి ఈ రుగ్మత సంక్రమించింది. అయితే అది దివ్యశక్తి ప్రకటనా క్రమంలో వారు తమపై తాము ఆరోహించుకున్న ఒక కృత్రిమ సంఘటన కాదు. ఒక ఆధ్యాత్మిక ప్రతిభాశాలి ఈ భువి పైన మానవుని స్థితిని సమూలంగ పరివర్తన గావించాలని హృదయపూర్వకంగా కృషి చేస్తున్నప్పుడు నాటకీయతకు చోటుండదు. అతడు నిండు మనసుతో, ఒక ధృడసంకల్పంతో, మనో, ప్రాణ, శారీరక మానవ సమస్య లన్నింటితో తలపడతాడు. శ్రీఅరవిందులు సమ్మతించి అనుభవించిన మూత్రపిండాల రుగ్మత తీవ్రమైనదే కాక ప్రమాదకర పరిణామాలతో కూడినది. వాటిని ఎదుర్కొనుటకు వారికి పూర్తి విశ్రాంతి అవసరం. కాని శ్రీఅరవిందులు తన అనుయాయుల అవస రాలను తీర్చుటకు, తెర వెనుక విషయాలు తెలియనివారు నైరాశ్యతా భావానికి లోనుకాకుండా ఉండుటకుగాను, మామూలుగ దర్శన సమయంలో గంభీరంగ, ఠీవిగ, ప్రశాంతంగ, వెలుగులు జిమ్మే చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న శ్రీమాత ప్రక్కన ఎలా కూర్చొని ఉంటారో, ఆనాడు కూడ అలాగే కూర్చున్నారు.

ఆ రుగ్మత వారికి ఎంత బాధ కలిగిస్తున్నదో వారు చూచాయగానైనా కనబరచ లేదు. అయితే మామూలు దర్శనానికి, ఆనాటి దర్శనానికి, ఒక తేడా మాత్రం ఉండింది. సమయం గడుస్తున్నకొద్దీ దర్శనం వేగవంతం చేయాలనే మాట అందరిలో ప్రాకింది. శ్రీఅరవిందుల ముందు ఏమాత్రం ఆలస్యం చేయకుండా, వారి అనుగ్రహ వీక్షణాన్ని లిప్తమాత్రం అనుభవించి, జరిగిపోవాలని విజ్ఞప్తి చేయబడింది. వారు ఒకే రీతిలో ఎక్కువసేపు కూర్చొని ఇబ్బంది పడకుండ ఈ ఏర్పాటు గావించారు. దర్శనగది ద్వారాలు రెండు మూడు సార్లు కొంతసేపు మూసి ఉంచారు. అయినప్పటికి దర్శనానికై వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరికి కరుణాకటాక్షాలు కురిపించే ఆ దివ్యచక్షువులను దర్శించే భాగ్యాన్ని కలిగించారు.

ముందుగా దర్శనానికి వెళ్ళినవారికి మాత్రం ఎప్పటిలాగే మాములుగా నిలుచుని దర్శించే అదృష్టం దక్కింది. ఇది వ్రాస్తున్న నాకు ఆ మహద్భాగ్యం కలిగినందుకు ఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి. ముఖ్యంగా దర్శన దినాల్లో ద్విగుణీకృతమయ్యే ఆ పవిత్ర వాతావరణాన్ని ఆస్వాదిస్తూ, ఎక్కుతున్న ప్రతి మెట్టుకీ శ్రీమాతారవిందుల తేజోమయ విశ్వమానవ సార్వత్రిక అనుభూతిని, ఒక అనంత ఆధ్యాత్మిక జీవి నుండి ద్విముఖంగా వెలువడే విశ్వవ్యాప్త శక్తిని, ప్రేమను, శాశ్వత సత్య చైతన్యా నుభూతిని పొందుతున్నప్పుడు, శ్రీఅరవిందులు గత వారం రోజుల నుండి ఒక

తీవ్రమైన శారీరక సంకటావస్థలో ఉన్నారనే వార్త జ్ఞప్తికి రాలేదు. పై మెట్టుకు చేరి, దర్శన గదిలో ఒక నిశ్చలమైన, నిర్మలమైన దృక్కులతో కరుణాకటాక్షాల వెల్లువ కురిపిస్తూ శిలాప్రతిమల్లా కూర్చుని ఉన్న శ్రీమాతారవిందులను చూశాను. వెంటనే గతంలో నాకు నా ఆధ్యాత్మిక మాతాపితరుల ముందు నిలుచున్న లేక మోకరిల్లిన ఆ అద్భుతమైన రోజులు మనసులో మెదిలాయి. ఇరవై మూడు సంవత్సరాల క్రితం నేను ఆశ్రమంలోకి అనుమతించబడినప్పుడు, నాకు వారు ఇచ్చిన పునర్జన్మతో నేను పొందిన సాంద్రీకృత భాగ్యానుభూతి పునరావృతమైంది. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే, పూర్వపు రోజుల అతి సాధారణ వాతావరణం యథాతథంగా నెలకొని ఉన్నట్లనిపించింది.

శ్రీఅరవిందులు లేత బంగారుఛాయ కమ్మిన గంభీర వదనంతో, పలుచని తెల్లగడ్డంతో, జాలువారిన పొడుగాటి తెల్లని తలవెంట్రుకలతో ఎప్పటిలాగే కూర్చుని ఉన్నారు. ఒక మోచేతిని కుర్చీ చేతిపైన, మరో చేతిని తన తొడపైన ఆనించి, హిమాలయాలంత ఉన్నతంగ ఎదిగిన వారి పాదాల వద్ద దేవులాడుతున్న మానవాళి దర్శించలేనట్టి దివ్యమైన దిఙ్మండలాల దిశగా తన దృష్టిని సారించి, ప్రశాంతంగ కూర్చొని ఉన్నారు. వారిలో ఏమాత్రం తొణుకు బెణుకు లేదు. శ్రీమాత అపారమైన అనుగ్రహంతో, అత్యంత శ్రద్ధతో, ప్రతి విషయాన్ని గమనిస్తున్నారు. వారి మధురాతి మధురమైన సన్నిహిత వైఖరితో, దర్శించవచ్చిన వారు శ్రీఅరవిందుల దరి చేరి నప్పుడు వారికి కలిగే అనుభూతిలోని వత్తిడిని తొలగిస్తున్నారు.

నేను వారికి చేరువవుతున్నకొద్దీ రాబోవు పదిహేను రోజుల్లో చోటు చేసుకోబోయే అసాధారణ సంఘటన గురించిన సూచన లాంటిదేదీ కానరాలేదు. కాని ఈ ఆఖరి దర్శనాన్ని ప్రత్యేకంగా పరమానందభరితం గావించిన ఒక అసామాన్యస్థితి మాత్రం నెలకొని ఉండింది. శ్రీమాత శ్రీఅరవిందుల వైపు తిరిగి ప్రణామమాచరించినవారి పేరు నెమ్మదిగ చెప్పారు. వెంటనే శ్రీఅరవిందుల ముఖంలో ఒక చిరునవ్వు పొడచూపింది. మహోత్కృష్టమైన కారుణ్యం ఆ చిరునవ్వులో నిండి ఉండింది. అందులోని నిగూఢార్థం, వారి శరీర పరిత్యాగం తదుపరి మాత్రమే తెలియవచ్చింది. వెనుకకు తిరిగి చూస్తే, వారి పేరున నేను కలంతో చేసిన చిన్న చిన్న పనులపై, వారు రాజఠీవితో కనబరచిన మెప్పు ఆ చిరునవ్వులో దాగివున్నట్లుగ తోచింది.

అంతేగాక, ప్రేరణ కోసం ఇంచుమించు నిస్సహాయుడిగ వారిపై ఆధారపడుటకు అలవాటుపడిన నాకు అపారమైన సహాయ సహకారాలు ఇకపై కూడ అందిస్తామని అభయప్రదానం చేసినట్లుగా కూడా తోచింది.

అంతరంగంలో అంతవరకు అందుతున్న సహాయత ఆగిపోయినట్లనిపించలేదు. అన్ని వేళల లోనుండి వెడలే స్పందన, గతంలో మాదిరిగానే సంసిద్ధమై ఉంది. భావభాండాగారంలో నిలువ వుంచబడినట్లుగ ఆలోచనలు, పదాలు, మనస్సుకు అతీతంగ, శ్రీఅరవిందుల సిద్ధహస్తాల నుండి, ఇదివరలో లాగే నా పిలుపుకు ఆశ్రమంలో ఒక గదిలోని పరంజ్యోతి నుండి అందినట్లుగ, ఇప్పుడు కూడ సిద్ధంగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. అదే దరహాసం మరణమని పిలువబడే తెరగుండ వెలువడుతున్నది. అదే మాదిరిగ, శ్రీఅరవిందుల శక్తి యావత్తు పని చేస్తున్నది. శ్రీమాత ప్రక్కన వారిని దర్శించిన నాడు వారి శక్తి ఆశ్రమాన్ని ఏ విధంగ ఉత్తేజపరిచిందో, అదే ఉత్తేజం నేడు కూడ ఆశ్రమంలో తాండవిస్తున్నది.

నవంబరు 24, విజయదినంగ పిలుస్తారు. కారణం, ఆ రోజున శ్రీఅరవిందులకు వారి దూరదృష్టి దర్శించిన లక్ష్యం సంపూర్ణంగ నెరవేరుతుందనే అనుభవం సిద్ధించింది. వారు చివరిసారిగ ప్రసాదించిన సశరీర దర్శనం, ఎన్ని తీవ్ర ఆటంకాలెదురైనా, సరిగ్గా అదే రోజున సంభవించటం గమనార్హం. ఏ విధంగా చూసినా, చివరకు వారి జీవితం విజయవంతమైనదని ఈ సంఘటన ద్వారా వారు ప్రకటించారు. ఆ ప్రకటన కేవలం మౌఖికమైనదే గాక నిశ్చితమైనది కూడ. ఎందుకనగా, అది వారి రచనలలో నుండి ఎంపిక చేయబడిన ఒక సందేశంగ ఆనాడు ఈ విధంగ ప్రచురించబడింది: "అతిమానస ఆగమనం ఒక సత్యం, దాని ఆగమనం అతి సహజంగ అనివార్యం".

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి